உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி உக.] துந்துபி-ஞு தை-மீ [பகுதி ௩.
VOl. XXI. January-February-1923. No. 3.

இறைவனெண்குணம்.

பரமபதியாகிய இறைவனுக்குச் சிறப்புரிமையாகவெடுத்துக்கூறுங் குணங்களெட்டாம்.

"கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்—றாளை வணங்காத்தலை" எனத் திருக்குறளிற் கூறியிருக்கின்றார். உரைசெய்த பரிமேலழகரும் எண்குணங்களாவன:—தன் வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வின னாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை. வரம்பிலின்ப முடைமை எனவெடுத்துக் கூறி, இவ்வாறு சைவாகமத்திற் கூறப்பட்டதென்றார்.

இவ் வெண்குணங்களைத்தொகுத்து, "எட்டுவான்குணத்தீச னெம்மான்றனை" எனவும், "எட்டுக்கொலாமவர்தீறில் பெருங்குணம்" எனவுந் தேவாரத்திற் கூறியிருக்கின்றார்.

இவ்வெண்குணங்களைவகுத்து, காஞ்சிப்புராணத்தில், "முடிவிலாற்றலைதன்வயத்தினைமுற்றுணர்ச்சியைபேரருண், மடிவிலாட்சியைதூயமேனியைமற்றியற்கையுணர்ச்சியை, படியிலாவியல்பாசநீங்கியபாசநோயைவரம்பிலின், புடையையுன்னடியேங்களென்றுமுனக்கடைக்கலமையனே" எனக் கூறியிருக்கின்றார்.

இங்ஙனமாயின், திருவாசகத்திலே, "குணங்கடாமில்லாவின்பமேயுன்னைக்குறுகினேற்கினியென்னகுறையே" எனவும், நிர்க்குணன் எனவுங் கூறுவதென்னையெனின்? பிரபஞ்சம்போல் முக்குணரூபமாயளவிட்டறியப்படுவானல்லனுப்த் திரிகுணங்களுங் கடந்துநின்ற நிலைநோக்கிக் கூறியதென்றுணர்க; இன்னும் பஞ்சகிருத்தியமுங்கடந்துநிற்கு நிலைநோக்கிக்கூறியதெனலுமாம்; சிவ·போ. க-சூ. உ-வது அதிகாணத்திலே முற்கூறியது காண்க.

இனி, இவ்வெண்குணத்தின் றனகமையைச் சித்தாந்த சாத்திரங்களிலே, ஆங்காங்கு விளங்கவுரைத்திருக்கின்றனர்; இப்பொழுதென் சிற்றறிவுக்குத்தெரிந்தவரை யிங்கேயெழுதுகின்றேன்.

1. தன்வயத்தனுதல்.—தானொருபொருளின்வயப்படா தெல்லாந் தன்வயமாக விருத்தலாம்; உலகவனுருவிற்றேன்றி யொடுங்கிடுமாதலால் விச்சுவகாரணன் எனச் சுருதிகூறியதனுற் றன்வயத்தனுதலறிக. சிவ-சித்-உ-சூ-ச அ-ஆங்கவியுரையிற் காண்க. கிழங்கிற்றேன்றிய தாமரையை அதற்காதாரமாயிருக்கிற சேற்றிற்றேன்றியதாகப் பங்கயமெனக் கூறுதல் போல, மாயையிற்றேன்றியவுலகத்தை அதற்காதாரமாயிருக்கிற முதல்வனிற் றேன்றியதெனக் கூறலால், விச்சுவகாரணனென்றாரெனக.

இன்னும், "அவனசையாமலணுவசையாது" என்னும் பழமொழியாலுந் தன்வயத்தனுதலறிக; இக்கருத்தைவிரித்து, அருணைக்கலம்பகத்தில், "எல்லாவுயிர்க்கு முயிராருணேசரிவராசைவி—னல்லாதணுவுமசை

யாததென்ப தறிந்தனமே—வில்லாடன் மாரனிருக்கவும் யோகம்விளைத்த வந்நாட்—புல்லாதிருந்தனவெல்லாவுயிருந் தம்போகத்தையே" எனக் கூறியது காண்க

இன்னும், அக்கரங்களை யியக்குதற்பொருட்டு, அவ்வக்கரங்களையுடனின்றியக்கும் அகரத்தைப்போல ஆன்மாக்கட்கு அறிவுசெயல்கள் தன்னையின்றிவிளங்காமையால் அவை விளங்குதற்பொருட்டு அவ்வுயிர்களுடன் கலந்துநிற்பன் என்பதனாலுந் தன்வயத்தனாதல்காண்க. இதனை சிவ—சித்—மக—சூ—முதலதிகாரணம், எ—ஆங் கவியிற்காண்க.

இன்னும், சர்வசங்காரகாலத்திற் றனேயாயிருத்தலாலும், நாமங்களிலே சர்வதத்துவாதிபதயே சிவாயநம: எனக்கூறலாலுங்காண்க.

2. தூயவுடம்பினனாதல்—அருளே திருமேனியாகித்தேயத்தொளிகளெல்லாந் தன்றிருமேனியொளியால் விளங்கவிருப்பவனாதலாற் றூயவுடம்பினனாதல்காண்க. இதனை சிவ-சித்-க-சூ-௬௭-௫௨-ஆங்கவிகளிற்காண்க.

இன்னும், மாயாவிகாரமெய்திக்கருப்பாசயத்திற்படாமையாலும் பசிநோய்மதமாற்சரியமுதலியவுயிர்க்குணங்களின்மையாலும், நின்மலதேகியெனவேதமுறையிடுதலாலுங்காண்க. கருப்பாசயத்திற்படானென்பதனைவிளக்கி, அருணைகிரியந்தாதியில், எல்லார்பிறப்புமிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்—சொல்லாற்றெளிந்தேநஞ்சோணேச—ரில்லிற், பிறந்தகதையுங்கேளேம் பேருலகில்வாழ்ந்துண்—டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்." எனக் கூறியதுகாண்க.

3. இயற்கையுணர்வினனாதல்—கருவிகளொன்றுமின்றிக், கேவலத்திலறியுமாறின்றிப், பின்னர்க்கலைமுதலாகியகருவிகளோடு கூடியவழி அறிவிக்கவறிந்துவரு மான்மாவைப்போலன்றி, அறிவிப்பாரின்றி எக்காலத்துந்திரிபின்றியாவுமொருங்கே அறிந்தாங்கறிந்துநிற்குஞ்சித்துப் பொருளாதலால் இயற்கையுணர்வினனாதல்காண்க—இதனை சிவ-போ-௩-சூ-௬-அதிகாரணத்திற்காண்க.

இன்னும், குருமூர்த்தியாயிருந்து, உமாதேவியாருக்கும், நந்தி முதலிய முனிகணத்தவர்க்குந்தேவர்கட்கும் வேதசிவாகமங்களையுணர்த்தியதன்றிமோன முத்திரையத்தனாயிருந்துபதேசித்தமையாலும், சிவஞ்சத்தியாய் நின்றுயிர்களின்கன்மங்களையறிந்து முந்தாமற்பிந்தாமற்கூடாமற்குறையாமற்கன்மபலன்களாகிய இன்பதுன்பங்களை அவ்வுயிர்களுக்கூட்டுவித்தலாலுங்காண்க.

4. முற்றுமுணர்தல்—சிவ. போ. 2. சூ. க. அதிகரணத்தில் பண்ணுமோசையும் போலப்பிரிப்பின்றியாங்கணும் வியாபகமாய் நிற்பவன் எனக்கூறலால், எல்லாமொருங்கேயறிபவனாதல்வேண்டும் எனக்கருதப்படுதலின் முற்றுமுணர்தல்காண்க. அத்துவிதவாக்கியத்தெளிவுரையிலே முற்றுணர்வாவது முழுதும் வியாபகமாய்நின்றறிவதெனக்கூறியதுங்காண்க. இன்னும், " அண்டங்களுள்ளும்புறம்புங்கரியாயினான் " எனக்கூறலாலும், வேதசிவாகமங்களை எல்லாப்பொருளும் விளங்கத்தானேயறிந்துயிர்கட்கிரங்கியோதிவைத்தமையால், முற்றுணர்வுதெளியலாமென, சிவ. சித். அ. சூ. ௰௭. ஆங்கவியுரையிற்கூறியதுங்காண்க. இன்னும், கருவி பொருள் காட்டு கருமம் உருவம் அளவு நூல் அன்றி, ஒருசேதனப்பொருளாலுமறிவித்தலின்றித்தானேதமியனாய், எல்லாவற்றையுமறிந்து நிற்றலால் முற்றுணர்வுபெறப்படுமென்க. சிவ. சித். ௫. சூ. ௫௧. ஆங்கவியிலறிக.

5. இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல்——குருமேனிதரித்துக் கல்லாலடியிருந்து, நந்தியாதிமுனிகணத்தவர் முதலோர்க்குபதேசித்துப் பாசங்களைநீக்கிமுத்திமுடிவைத்தெளியவருளியவாற்றாலே தானியல்பாகவேபாசங்கணீங்கியவனென்பதுணர்க—இதனைச்சிவதத்துவவிவேகத்தில், " திருமாலிந்திரன் " என்னுமுதற்குறிப்புள்ளகவியிற்காண்க. இன்னும், திருவானைக்காப்புராணத்தில், "மும்மலம்வேறுபட்டொழியமொய்த்துயிரம்மலர்த்தாணிழலடங்குமுண்மையைக்—கைம்மலர்க்காட்சியிற் கதுவ

நல்கிய—செம்மலேயல துளஞ்சிந்தியாதரோ" எனக்கூறியதுங்காண்க. ஞானமுத்திரைக்கையால், மும்மலநீக்கமும், ஆன்மாத்தன்னடிநிழலடைங் குந்தன்மையுங்காட்டியருளியதையுபதேசமுறையாற்கேட்டுணர்க.

6. பேரருளுடைமை:—உயிர்கட்கின்பதுன்பநுகர்ச்சிக் கூறுபாட் டால், அதற்குக் காரணமாகிய இருவினைகளைநீக்கியருள்வதனாற் பேரரு ளுடைமை காண்க. இதனை, சிவ-சித்-அ-சூ. மெ-ஆங்கவியுரையிற் காண்க.

இன்னும் கல்லாலடியிலே யோகிருந்தகாலத்தில், எவ்வுலகிலு மாண் பெண் புணர்ச்சியின்பமின்றி வருந்தல்கண்டு, அவ்வின்புறுமாறு, உமா தேவியுடன் கூடியிருந்தருளுதலாலுங்காண்க. இதனை, சிவ-சித்-க-சூ-ருரு-ஆங் கவியிலுங் காண்க.

இன்னும், விருப்புவெறுப்பில்லா அவ்விறைவன் தேவர்முதலோர்க் கிரங்கி, ஆலகாலத்தையருந்திக் கண்டத்தடக்கிவைத்தருளியதாலுங் காண்க.

7. முடிவிலாற்றலுடைமை.—வேதாகமங்களினெறிச்செல்வோர்க் குஞ் செல்லாதோர்க்கும், அம்முறையே சுகதுக்கமளித்தலாகிய வேது வாலே முடிவிலாற்றலுடைமை காண்க. இதனை, சிவ-சித்-அ-சூ-மெ-ஆங்கவியுரையிற்காண்க.

இன்னும், ஆலகாலத்தையருந்தியருளிய காலத்திலே, அதனை மிடற்றிலடக்கிவைத்ததும் பேராற்றலுடைமை குறிக்கின்றதுகாண்க. உலகில் யாரேனுமெவ்வகையுணவுப்பொருளை யருந்தியபோதும், அதனை வாயிடையினும் வயிற்றிடையினு மடக்கிவைத்துக்கொள்ளமுடியுமே யன்றி யிடையிலடக்கிவைத்துக்கொள்ளமுடியாது ; இக்கருத்தமையக் காஞ்சிப்புராணத்தில், மணிகண்டேசப்படலத்தில், "கோரவல்விடமிடற் றிடையடக்கினன்குழக—ரவாயிடைவயிற்றிடையன்றிமற்றிடைக்க—ரைமைத்திடவல்லவரமிழ்தமேயானும்" எனக் கூறியதுங்காண்க. சர்வ

சங்கார மூர்த்தியாயிருத்தலுங்காண்க. எல்லாப்பொருளும் வியாப்பியமா யடங்கத் தான் வியாபகமாயிருப்பதனால், அவ்விறைவனுக்கே பேராற்ற லுடைமை தெற்றெனப் புலப்படுதலுங்காண்க.

8. வரம்பிலின்பமுடைமை—சார்ந்ததன்வண்ணமாய்நிற்குமான் மாக்களெல்லாம் புண்ணியமேலீட்டாற்பக்குவமெய்திச், சத்திபதியப் பெற்று, வினையொப்புவாய்ந்து, சற்குருபரம்பரையினுபதேசிக்கப் பெற்றுத், துவித பாவனையைக்கைவிட்டுச், சிவனேநானெனப்பாவிக்குஞ் சிவோகம் பாவனைசெய்து, ஏகதேசமாய்நின்றறிவதாகியசிற்றறிவினீங்கி, ஞானக்கண்ணினாற் சிவனையான்மாவிற் கண்டு, சிவனோடொற்றுமைப் பட்டுத், தத்தருமதருமியாய்த்தத்தருமமெனப்பட்டமுற்றுணர்வுமுத லியவெண்குணங்களையுமுடையவராய்த், தன்னனந்தமாகியமுடிவுகாண கிலாப்பேரின்பத்தை நுகர்ந்திருப்பதனால் வரம்பிலின்பமுடைமைகாண்க இக்கருத்தைவிரிவாகஅத்துவிதவாக்கியத்தெளிவுரையிற்காண்க.

இன்னும், உண்மையறிவானந்தவுருவன் என்னுஞ்சச்சிதானந்த வுருவன் எனக்கூறலானும், எல்லாவுயிர்கட்கு மின்பஞ்செய்தலிற் சங்கான் சம்புஎன்னுநாமங்கள் வழங்கலானுங்காண்க.

“ எல்லாவுயிர்கட்குமின்பங்கொடுத்தலினா
லெல்லாஞ்சிவனையேயெண்ணலா—லெல்லாஞ்
சிவனுருவேயாமாற்றெவிட்டாதலின்பஞ்
சிவன்பாலிருக்குமெனத்தேர் ” எனக்கூறலுங்காண்க.

இங்ஙனஞ்சுருங்கவுரைத்திருக்கின்றமையாற் சன்மார்க்கநெறி நிறைந்த நல்லறிவிற் பெரியோர்கள் விரிவாகவெழுதியுலகிற்குபகாரமாக்க வேண்டுமென வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,
திருவாவடுதுறையாதீனவித்துவானும்,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவநூற்பரிசோதகருமான,
சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.

---

* தத்தருமதருமியாய்த்தத்தருமமெனப்பட்ட—என்பதற்கு, அதனியல்பு தன்னியல்பாய் அதனியல்பெனப்பட்ட என்பதுபொருளாம்.

சாதுகை மாந்தர்.

கம்பநாடாது இராமாயணத்திலே அயோத்தியாகாண்டத்திற் கைகேசி சூழ்வினைப்படலத்தில் 66-வது செய்யுளிற் பயின்றுவரும் 'சாதுகை மாந்தர்' என்றதொடரின்பொருளைக்குறித்து, ஒன்றோடொன்று இயைபில்லாத மூன்று அபிப்பிராயங்கள் செந்தமிழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவைவருமாறு:—

(1) 'சாதுகை' யென்பது 'சாதகை' யென்றிருத்தல்வேண்டும். பொருள்: 'சாவக்கடல்'; (அஃதாவது) 'மூப்பான்முதிர்ந்து தளர்வெய்தி எழுந்துவிழுந்து புறண்டு உருண்டு வருந்தும்' மாந்தர். (ஸ்ரீமாந்- T. N. அப்பனையங்காரவர்கள்)

(2) 'சாதகை'யென்பது தான் பாடமாதல்வேண்டும்; அது 'ஸாகேதம்' என்றதன் மரூஉ. பொருள்: அயோத்தியா நகரத்தின்பெயர். அந்நகரிலுள்ள மாந்தர் குறிக்கப்படுகின்றார்கள். (ஸ்ரீமாந்- இராமையங்காரவர்கள்.)

(3) 'சாதுகை' யென்பது 'ஸாதுகஃ' என்றதன் திரிபு. ககரம் ஸ்வார்த்திகப் பிரத்யயமாகவந்தது. பொருள்: 'சற்குணம்', 'சாந்தம்'. (ஸ்ரீமாந்- K. G. சேஷையரவர்கள்).

இம்மூன்று பொருள்களுள் எது அங்கீகாரம்பெறுதற் குரியதென நிச்சயிக்க முயலுவோம்.

முதலாவதாக, ஸ்ரீமாந்- அப்பனையங்காரவர்கள்கூறும் பொருளையெடுத்துக்கொள்வோம். இப்பொருள் சிறப்பின்மையோ டொழியாது கவியின்பத்தினையும் அறவே கெடுத்துவிடுகின்றது. இவ்வாறுதல் இராமையங்காரவர்களால் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், அச்சுப்புஸ்தகத்திலும் ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் உளதாய பாடத்தினின்று இப்பொருள் பெறப்படுவதன்றாம். 'சாதுகை' யென்ற பாடத்தினைச் 'சாதகை'யென்று ஆதாரமில்லாது திருத்தியமைத்துப் பொருள்காணுதல் சிறிதும் ஏற்புடையதாகாது. தாம்கைக்கொண்டபாடம் ஏட்டுப்பிரதி

களில் உளதாகக்காட்டப்படவில்லை. முற்படக்கருதிக்கொண்டபொருளுக்கேற்பத் திருந்திய பாடமொன்று கற்பித்துக்கொள்ளப்பட்டமை வெளிப்படை. கடைசியாய், 'சாதுகை மாந்தர்' என்றதொடர் கைகேசி சூழ்வினைப் படலத்தில் மாத்திரமேயன்றி யுத்தகாண்டத்தில் மீட்சிப்படலத்தின்கண்ணும் காணப்படுகின்றது. ஐயங்காரவகளது பொருள் இவ் இரண்டாவது பிரயோகத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்துமாறில்லை. இது பின்னர்த் தெளியப்படும்.

இரண்டாவதாக, ஸ்ரீமாந் ரெ. இராமையங்காரவர்கள் எழுதிவெளியிட்ட பொருளை நோக்குவோம். இது மேலைப்பொருள்போன்று கவியின்பத்தினைக் கெடுத்துவிடுவதன்று. எனினும், 'சாதகை' யென்று ஆதாரமில்லாது மாற்றிக்கொண்ட பாடத்தினின்றும் இப்பொருள் பிறந்ததாகலின், முற்கூறிய ஆக்ஷேபங்களெல்லாம் ஈண்டும் வலியுடையனவேயாகும். அன்றியும், 'அயோத்தியாபுரியிலுள்ள மாந்தர்' எனக் கூறினலன்றிப் பொருள்சிறவாதெனக்கொண்டு 'சாதுகை' யென்பது 'ஸாகேத' என்பதன் மரூஉவாதல்வேண்டுமென்று துணிகின்றார்கள். ஆனால் செய்யுளின்கண்ணேயே 'அவ்வூர்ச் சாதுகை மாந்தரெல்லாம்'என வருகின்றது. இங்கே 'அவ்வூர் என்பது அயோத்தியையன்றிப் பிறிதொன்றனையும் குறிக்கமாட்டாது. 'அவ்வூர்' என வந்ததன்மேலும் நகரத்தின் பெயர் வந்ததெனல் சிறிதும் பொருந்துவதன்று. இராமையங்காரவர்கள் 'அவ்வூர்'எனச் செய்யுளில் வந்திருப்பதனைக் கவனித்தார்களில்லையென்று எண்ணுகிறேன். 'சாதகை'யென்பது 'ஸாகேத' என்றசொல்லின் மரூஉவாகலாம் என்றுகொள்ளுவதிலும் பெரியதோர் ஐயப்பாடு நிகழ்கின்றது. கடைசியாய் மீட்சிப்படலத்திற்காணும் பிரயோகத்திற்கு இப்பொருள் ஒருவகையானும் அமைவுடையதாகாது.

இங்ஙனமாக, ஸ்ரீமாந் T. N. அப்பனையங்காரவர்களும், ஸ்ரீமாந் இராமையங்காரவர்களும் கூறியபொருள்கள் பலவகையானும் ஏற்புடையனவாகாமை தெளிவாம். இனி எஞ்சிநிற்பது ஸ்ரீமாந் K.G. சேஷையரவர்கள் தந்துள்ளபொருளொன்றே. அப்பொருள் பொருந்துவதாகுமாவென ஆராய்தற்குமுன்பு, மீட்சிப்படலப்பிரயோகத்தினை நன்குநோக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒரு சொல்லின்பொருள் இன்னதெனத் துணிதற்கு, அச்சொல் பிரயோகிக்கப்படுமிடங்களையெல்லாம் ஒருங்குவைத்தாராய்தல் பெரிதும் பயனுடையதாகும். பிரயோகம் வருமாறு:—

ஆதலா னரக்கர்கோவே யடுப்பதன் றனக்குமின்னே
சாதுகை மாந்தர்தம்மைத் தடுப்பதென் றருளிச்செங்கண்
வேதநாயகன் றனிற்ப வெய்துயிர்த்தலக்க ணெய்திக்
கோதிலா மனனுமெய்யுங் குலைந்தனன் குணங்கடேயோன்' மீட்சி 54.

இச்செய்யுள் விபீஷணனைநோக்கி இராமபிரான் கூறுவதாகவுள்ளது. இராவணவதம் முடிந்ததும் விபீஷணனது பட்டாபிஷேகம் நிகழ்கின்றது; பின்னர் சீதாதேவியைத் தம்மிடம் கொண்டுவரும்படி இராமமூர்த்தி கட்டளையிடுகின்றார்; கட்டளையின்படியே சீதையென்னும் கற்புக்கரசியை ஸ்நானம்செய்வித்து ஆபரணாதிகள் அணிவித்துச் சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு செல்லுகின்றனர்; அப்பொழுது காணுதற்குவந்த தேவர்கள், தேவமாதர்கள், ரிஷிகள், ரிஷிபத்தினிகள், வித்தியாதரஸ்திரீகள் முதலானோர் (மீட்சி - 49) கும்பலாய்த்திரண்டு நெருங்க, சிவிகை முன்பின்செல்லமாட்டாது தடைபடுகின்றது; சீதையைப்பாதுகாத்து உடன்சென்ற அரக்கர்கள் அவர்களை யகன்றுபோம்படி வெருட்டுகின்றார்கள்; இங்ஙனம் நேர்ந்த குழப்பத்தால் கருங்கடல் முழங்கியதுபோல் ஒலியெழுகின்றது; இராமபிரான் ஒலியின் காரணத்தை முனிவர்பால் வினவியறிந்துகொண்டு தம்கருத்தை இச்செய்யுளால் வெளியிடுகின்றார். விருப்பமிகுதியாற் காணவந்தோரை வெருட்டியோட்டிவிடுதல் தக்கதன்றென விபீஷணனுக்கு அருளிச்செய்யப்படுகின்றது: குணங்களால் தூயோனாகிய விபீஷணனும் தான்செய்த அபசாரத்திற்குமனம்வருந்திக் குலைவுறுகின்றான்: இதுவே செய்யுளின் கருத்து.

இங்கே தேவர்கள், ரிஷிகள், ரிஷிபத்தினிகள் முதலாயினோர் 'சாதுகைமாந்தர்' எனக்கூறப்படுகின்றனர். இவர்கள் சாதற்குரிய பருவத்தினராயிருந்தார்களென்றேனும் அல்லது அயோத்தியாநகரிலுள்ளவர்களென்றேனும் கொள்ளுதல் சிறிதும் பொருந்தாமை யெளிதின் அறியலாம். இடம், பருவம், வர்க்கம், ஆச்ரமம், லிங்கம் என்பனவற்றுள் யாதானுமொன்றனை 'சாதுகை' யென்ற சொல்குறிப்பதுமன்று. ஏனெனின், இவ்வனைத்திற்கும் பொதுவாகவேபிரயோகம்உளது. கைகேசி சூழ்வினைப்படலத்துச் செய்யுளில், தசரதமன்னரோடொத்த மாண்புடைப்பெருமக்கள் உணர்த்தப்படுகின்றனர். ஆகவே, தேவர்கள், முனிவர்கள், ரிஷிபத்தினிகள், மாண்புடைப்பெருமக்கள், என் றிவ்வனைவர்க்கும் பொதுப்படவுள்ளதொரு குணவிசேஷத்தையே 'சாதுகை' யென்னும் அடைமொழிகுறிப்பதாகல் வேண்டும். குணங்களால் தூயராந் தன்மையை நாம்வியவகரிக்குஞ் சொல் உணர்த்துமென்று கொள்ளுதல் மிகப் பொருத்தமானதேயாகும். இப்பொருளொன்றே கொள்ளத்தக்கது.

இதுவே பொருளென்பது வேறொருவகையானும் தெளியக்கிடக்கின்றது. ஏட்டுப்பிரதிகளில் பாடபேதங்கள் மலிந்துகாணப்படுதற்குப் பல காரணங்கள் உள. அவற்றுளொன்று அரிதுணர்சொற்களும் கருகறசொற்களும் வந்தவிடங்களில் எளியசொற்களை ஏடெழுதுவோர் பெய்து

விடுதலாம். ஏட்டுப்பிரதிகளை யொப்புநோக்குவதிற் பழக்கமுடையார்க்கு மேலதன் உண்மை எளிதின் அறியலாகும். இவ்வகையான நோக்கினால் ஒருபாடத்தின் பொருளை ஆண்டைக்குரிய பிறிதொருபாடபேதம் ஒரோவிடங்களில் விளக்கவல்லதாயிருக்கும். என்னிடமுள்ள இரண்டு இராமாயண ஏட்டுப்பிரதிகளில் ஒன்றின் கண்ணே 'சாதுதைமாந்தரெல்லாம்' எனப்பாடங்காணப்படுகின்றது. 'சாதுதை' யென்பது 'ஸாயுதா' என்னும் வடமொழிப் பண்புப்பெயர்ச்சொல்லின் 'ஆ' ஈறு 'ஐ' யாகத் திரிந்த தற்பவமென்பது வெளிப்படை. இச்சொல்லின்பொருள் அகந்தூய்மை. ஆகவே 'சாதுதை' யென்ற பாடபேதம் 'சாதுகை' யென்ற பாடத்தின்பொருளை விளக்குவதோடு அச்சொல்லின் உற்பவத்தையும் தெரிக்கின்றது. இதற்கேற்ப ஸ்ரீ-மான் சேஷையரவர்களும் 'ஸாயு' என்றதன் அடியாகப் பிறந்ததெனக்கூறியுள்ளார்கள்.

ஆனால் 'ஸாயுக' என்பது வடமொழிரூபமென்றும் ககாரம் ஸ்வார்த்தத்தில் வந்த பிரத்தியயமென்றும் ஸ்ரீஐயரவர்கள் கருதுகின்றார்கள். 'ஸாயு' என்பது ஸ்வார்த்திகப் பிரத்தியயம்பெற்று 'ஸாயுக' என்றரூபத்தோடு வடமொழிநூல்களிற் பயின்றுவந்திருப்பதாகத்தெரியவில்லை. ஐயரவர்களும் பிரயோகமொன்றுங்காட்டினார்களில்லை. அன்றியும், 'ஸாயுக' என்பது தமிழில் 'சாதுகை' யென வரமாட்டாது. இவ்விருகாரணங்களாலும் ஸ்ரீஐயரவர்கள் தந்துள்ள சொல்வரலாற்றினை அங்கீகரித்தற்கண்மலைவுண்டாகிறது. 'சாதுதை' என்னும் பாடத்தினைக் கைக்கொள்ளுதல் நேரிதெனத்தோன்றுகிறது.

வேறொருமுறையாற் சொல்வரலாறு கூறுதலும் அமைவுடைத்தாகும். 'ஸாயுதா' என்பதனோடு பெரிதும் பொருளொற்றுமையுடைய 'ஸாத்விக' என்றசொல் 'சாதுகை' யெனத்தமிழில் மருவிவந்ததெனக் கொள்ளுதலும்தகும். ஸ்ரீசேஷையரவர்களது முடிபில் 'ஸாயுக. என்றொருரூபம் வடமொழியில்உளதோவெனச் சந்தேகித்தற்கிடமுண்டு' இதுபோன்ற சந்தேகம் இவ் இரண்டாவது சொல்வரலாற்றிற் சிறிதும் இல்லை.

ஆகவே 'சாதுகை' யென்பதனாற் கம்பநாடர் கருதியபொருள் ஐயப்பாட்டிற் கிடனின்றி விளங்குகின்றது. 'குணங்களால் தூயராந்தன்மை' யென்பதே அதன்பொருள். அச்சொல்லின் வரலாற்றினைநோக்குமிடத்து இருவேறுமுடிபுகள் வரல்கூடும். 'சாதுகை' யென்பதே சுத்தமான பாடமாயிருப்பின் அப்பொழுது அதனை 'ஸாத்விக' என்றதன மரூஉவாகக் கொள்ளல்வேண்டும். 'சாதுதை' யென்பது சுத்தபாடமாயின அப்பொழுது அது 'ஸாயுதா' என்பதன் தற்பவமாதல் கூறாமலே அமையும்.

எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை.

சாதுகை மாந்தர்.

"மாதர்கள்கற்பின்மிக்கார்" என்ற கம்பராமாயணச்செய்யுளைப் பற்றிச் 'செந்தமிழ்' ப்பகுதிகளிற் சமீபத்திற்சில அரியகட்டுரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவைகள் ஐயநீக்கத்தின்பொருட்டு வரையப் பட்டுள்ளனவாயினும், என்மனத்தில் அவை சிற்சில ஐயப்பாடுகளைக் கிளப்பினவாகையால், இச்சிறு நிருபமெழுதத்துணிந்தேன். சோட சாவதானம் சுப்பராயசெட்டியார் உரையுடன்தக்கோலம் இராமசாமிநாயுடு வெளியிட்டபதிப்பிலும், திருமயிலைவித்வான் சண்முகம்பிள்ளையுரை யுடன்திருவாலங்காடு இராமசாமிமுதலியார் வெளியிட்ட பதிப்பிலும், நமசிவாயமுதலியார் தமது நிரஞ்சனவிலாசஅச்சியந்திரசாலையிற் பதிப் பித்த மூலம் மட்டுமடங்கின பிரதியிலும், அச்செய்யுள் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது :—

"மாதர்கள்கற்பின்மிக்கார்கோசலைமனத்தையொத்தார்
வேதியர்வதிட்டனொத்தார்வேறுளமகளிரெல்லாம்
சீதையையொத்தாரன்னடிருவினையொத்தாளவ்வூர்ச்
சாதுகைமாந்தரெல்லாந்தயரதன்றன்னையொத்தார்."

ஆனல் இதன் மூன்றாமடியின்கடைமொழியையும் நான்காமடியின் முதன்மொழியையும்மாற்றி "மற்றைச்சாதகை" எனப் பாடங்கொண்டு ஸ்ரீமத் T. N. அப்பனையங்காரும் ஸ்ரீமத் ரெ. இராமையங்காரும் வெவ் வேறு பொருளுதவியிருக்கிறார்கள். அவ்வாறு பாடபேதப்படுத்த ஆவசியகம் நன்குபுலப்படவில்லை. "அவ்வூர்ச்சாதுகைமாந்தர்" என்ற பாடம், கல்வியிற்சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் உரைதீட்டி வெளியிட்ட பதிப்புக்களிலும், வேறு அச்சுப்பிரதிகளிலும் காணப்படுவது பிழையா? அத்தொடர் பொருளமையப்பெறாது வறுமொழியாகவேற்பட்டால், அதைப் பொருள்படமாற்றுதல்வழுவன்று; முறைமையேயாம். "அவ் வூர்ச்சாதுகைமாந்தர்" என்றதொடர்மொழிக்கு அங்கரிலுள்ள சாந்த மிக்க அதாவது சற்குணநிறைந்தமனிதர் என்ற பொருள் பொருத்தமா யின், அப்பாடத்தைக் கைக்கொண்டு பொருள்கூற விழுக்காமோ! சந்தர்ப்பம் நோக்கினும் ஒவ்வாதோ?

ஸ்ரீமத் அப்பனையங்கார் காரணங்கூறாமல், சாதுகைமாந்தரெல்லாம் என்றிருப்பது சாதகைமாந்தரெல்லாம் என்றிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது' என்றெழுதி, அதன் பொருள் சாவக்கடவ மூப்பான் முதிர்ந்து தளர்வெய்திஎழுந்து விழுந்து புறண்டு உருண்டு வருந்தும் மாந்தர்களெல்லோரும்' என்று விரித்துரைத்து அத்தகையார் இராம

பிரானை முடிசூட்டிப்பார்க்கும் செல்வப்பேறு பெற்றிலமேயென்றெண்ணி வருந்துதலால், கைகேசி சூழ்வினையால் அப் பரிதாபநிலை அடைந்துழலும் தயரதனை யொத்தார் என்று விளக்கினார். சாதகைமாந்தர் என்றதே சுத்தபாடமாக நினைக்கினும், இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுதல் உசிதமாகாதென்று என் சிற்றறிவிற் றோன்றுகின்றது. கவிவன்னிப்பான் தொடங்கிய செய்தியும், சந்தர்ப்பமும் யாவை? சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் "நாளையேபுவியமை மணிமுடிபுனையும்; இக்கோநகரணிக" என்றுவள்ளுவர் பேரியடிக்கக்கேட்ட ஆடவர் மகளிராகிய இருபாலரும்.

ஆர்த்தனர் களித்தன ராடிப் பாடினர்
தூர்த்தனர் நீணிதி சொல்லி னார்க்கெலாம்

என்று கவி சிறப்பித்துக்கூறும்படியான நிலையில் மகிழ்ச்சிக்கடலில் மூழ்கினாராகி, 'ஆழியான்முடி சூடுநாளிடை யானபாவியி தோவிரா' எப்பொழுது விட்டகலுமென வுருத்திரத்தோடு காத்திருந்த நகரவாசிகள் இராமன் முடிசூடும்வைகல் கண்ணுற்ற காலத்து அவ்வூரிற் பொங்கிய வுவகை வெள்ளத்தைச் 'சொல்லலாம்வகை யெம்மனோர்க்காவனவல்ல வென்னினும் உற்றபெற்றியுணர்த்துவாம்'என்றுகூறிக் கம்பர் இப்பகுதி தொடங்குகிறார். இளமங்கையரைக் 'குஞ்சரமனையார்' என்ற செய்யுளிலும், இளம்புருடரைப் 'பொங்கிய வுவகைவெள்ளம்' என்றசெய்யுளிலும் வருணித்துக்கூறி, அப்பால் மாதர்கள்கற்பின்மிக்கார் என்ற செய்யுளைக் கம்பர் கூறுகிறார். இச்செய்யுள் அந்நாட்டுமாதரும் மைந்தரும் அடைந்த மகிழ்ச்சிமிகுதியைச் சிறப்பித்துக்கூறும் பாட்டு. அவரவர்களுக்குத் தம்மையறியாது மேலெழுந்த மகிழ்ச்சிப்பெருக்குப் பொங்கிவழிவதை உரைக்குமிடத்து, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பரும் சாவக்கடவமாந்தர்கள் என்ற அவாச்சியம் பிரயோகிப்பாரோ? கம்பர் இச்சந்தர்ப்பத்தில் அமங்கலபதமோ அமங்கலதொனிச் சிலேடைப்பதமோ உபயோகித்தாரென்று சொல்லத்துணிவது அத் தெய்விகம்வாய்ந்த சான்றோர் கவித்திறமைக்குப் புன்மையு மிழுக்குங் கற்பித்தவாறாகும். அமங்கல வாக்கோடு நிற்காமல், வெந்துயர்க்கடல்வெள்ளத்தில் நகரத்தினரிலொருபகுதியார் ஆழ்ந்தார்களென்றும், அந்நிலையில் இராமபிரான்தந்தை தசரதனையொத்தாரென்றுங் கூறினால், அது பெருமாள் திருமுடிசூட்டு விழாக்கொண்டாடும்நாள் புலர்ந்ததென்று பூரித்து எக்களிப்புற்றுவிளங்கிய நகரைச் சிறப்பித்துரைத்த கூற்றாகுமா? கைகேசியின் கொடுமையால் தயரதன், இடியேறுண்ட மால்வரைபோல் மண்ணிடைவீழ்ந்து, பொற்றோள்முற்றும் பூழியடங்கப் புரண்டு, கூறுபடுக்குங் கொலைவாளினூறும் வசையுயர் ஆகத்திடைமூழ்கத் தேறானாகிச் செய்கைமறந்தவனாய் வானுலகுநோக்கிச்செல்லுங் காலமடைந்தவனாயிருக்கும் நிலைக்கோ இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஜனங்களின் தகைமையையொப்பாகக்கூறுவது? அது சற்றும் பொருந்தாது.

ஸ்ரீமத் இராமையங்காரும் 'சாதகை' என்றபாடத்தைக் கொண்டா ராயினுட், அப்பதத்திற்கு வேறு பொருளுரைக்கின்றார். அவர் கொள்வது சாதகை என்றது தமிழ்வழக்குப்பற்றிச் சாகேதபுரியாகிய அயோத்திநகரை யுணர்த்துமென்பதே. சாதகை இவ்வாறு பொருள் படாதென்று நான் சொல்லவில்லை. அதுவே பாடமாயின், இப்பொருள் மற்றையதினும் உரிமையுடையதாகுமென் றெனக்குத்தோன்றுகிறது. ஆனால், இப்பொருள்கொள்ளினும், 'சாதுகை மாந்தர்' என்ற பாடத் திற்குச் சில இடர்ப்பாடுக ளுள. சாதகையென்றசொல் அமங்கல தொனிச்சிலேடைப்பதமாயிருத்தல் வெளிப்படை. அன்றியும், "அன்ன மாநகர்........உற்றபெற்றி யுணர்த்துவாம்" என்று முன்கூறியிருக்க இச் செய்யுளிற் சாதகைக்கண் வாழுமாந்தரென்று மறுமுறைகூற ஆவசியக மில்லை. அதனால், சாதகை எதுகைநோக்கிச்சேர்த்த பதமாய்முடியும். அது கவிசக்ரசிறப்பன்று. மேலும், முன் குறித்திருப்பதுபோல, மூன்றாமடியின் ஈற்றுமொழி 'அவ்வூர்' என்றாயின, நான்காமடியின் முதன்மொழியாக வைக்கப்பெறும் சாதகை இடத்தைக்குறிக்குமாயின் வீண்சொல்லாகும். செய்யுளின் சீர்நிரப்புதற்பொருட்டுக் கம்பர் இப் பதத்தை வாளாதொடுத்தாரென்று சொல்லவேண்டும்.

அச்சுப்பிரதிகளிற்காணும் 'சாதுகை' என்றபாடத்திற்கு யாது குற்றமேற்பட்டது? ஸ்ரீமத்- இராமையங்கார் அதற் கோர் குறைகூறுகி றார். அவர் கூறுவதிவ்வாறு: "இவ் வடைச்சொற்குச் சாதுஜனங் கள் எனப் பொருள்கொள்வதால் அந்நகரில் துஷ்டருஞ் சிலருளரோ என்றும் அவரெனனுற்றனரோ என்றும் சங்கிக்க இடமேற்படுகிறது. அன்றி, நகரமாந்தரனைவரையுங்கூறியது மாகாது."இவ்வைய மெளிதில் தீரும் வகையதாம். "கொடுமனக்கூனி" 'சூழ்ந்ததீவினைநிகர்கூனி' 'உள்ளமுங்கோடிய கொடியாள்' என்பனபோன்ற வருணனைக் கிலக்கான மந்தரையும், 'தீயவள்,' 'கொடியாள்,' 'மரந்தானென்னு நெஞ்சினள்' 'இன்னுயிருண்ணும் எரியன்னாள்' என்பனபோன்ற சிறப்புமொழிகளால் வருணிக்கப்படும் கைகேசியும் அயோத்திநகரிலிருக்குமளவில், அவ்வூரில் துஷ்டருஞ் சிலருளரோவென்று ஆசங்கைதோன்றக் காரணமெனனை? அன்றி, துஷ்டர்கள் என்னுற்றனரென்று வினவுகிறார். அதனுடன், நகரமாந்தரனைவரையும் சாதுகை என்றபதத்தாற் கவிகூறியது பொருந் தாதே என்கிறார். சத்காரியமொன்றுநிகழத் துஷ்டர்கள் யாண்டுஞ் சந் தோஷமடையார். கூனியைப்போல மனம்புழுங்கிக் கைகேசியைப்போல நற்சடங்குக்குக் கொடிய இடர்விளைப்பர். சாதுக்களே நற்சடங்குநினைத் தும் கண்டும் களிப்பர். களிப்போரானமாந்தரிற் சிலர் இளையபெருமா ளையும், சிலர் வசிட்டனையும், சிலர் தயரதனையும் ஒத்தாரென்று கூறினு ரேயல்லது, அவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாரையுங்கூறுவதாகக் கம்பர் சொல்ல வில்லை. அதுபற்றியே 'உற்றபெற்றியுணர்த்துவாம்' (தக்கவகையை அறிவிப்பாம்) என்ற கவிக்கூற்றுப் பிறந்ததென்று நினைக்கிறேன். ஒருக்

கால் 'மற்றை' என்ற பாடத்தால் ஸ்ரீமத்- இராமையங்கார்க்கு நகரில் வாழ்வோரனைவரையும் பற்றிய சந்தேகங்கிளம்பியதுபோலும். 'மற்றை' என்றதே பாடமாகக் கருதினும், அப்பதத்தை அசைநிலையாகவாவது அல்லது வினைமாற்றுப் பொருளிடைச்சொல்லாகவாவது கொள்ளக்கூடு மென் றெண்ணுகிறேன்.

சாதுகைமாந்தர் என்றதொடரை இவ்விடத்துமாத்திரமன்று வேறிடத்தும் கம்பர் பிரயோகித்துள்ளார் யுத்தகாண்டம் மீட்சிப் படலத்தில்

" ஆதலானரக்கர்கோவேயடுப்பதன்றுனக்குமின்னே
சாதுகைமாந்தர் தம்மைத்தடுப்பதென் றருளி...... "

என்றுவருதல் கவனிக்கத்தக்கது. ஈண்டுச் சாதுகைமாந்தர் என்று கூறியகவி ஆண்டு மதேபொருள்படச் சாதுகைமாந்தர் என்றார். இவ்வாறு ஆன்றோரெடுத்தாண்ட சொல்வழக்கை வழுவெனக்களைதல் முறையன்று. இக்காலத்துத் தமிழ்மொழியிற் 'சாதுகை' என்றபதம் வழங்கவில்லையே என்பார்க்கு முற்காலத்து வழக்கிலிருந்தனவாக ஆன்றோர்பிரபந்தங்களால்விளங்கும் இள்கி, தேனித்தல் உவலை போன்றபதங்களை யிலக்காகக்காட்டுவதோடு, எவ்வை (எம்பினையாள்) என்னை (என் தந்தை) களிறு (ஆண்பன்றி) கண்டி (எருமையிணுண்) சேவல் (குதிரை) போன்றபலசொற்கள் பிற்காலத்து வழக்கன்மையையுங் காட்டற்பாலது. வடமொழிச்சொற்களாம் சாதுக: சாதுத, என்றவை முறையே சாதுகை, சாதுதை யென்று தமிழில் மாறிவருத லியல்பு, சாதுகை மாந்தர் என்றாலும் சாதுதைமாந்தர் என்றாலும் பொருளொன்றே. இருமொழிகளும் பொருத்தமுடையனவாம். சாதுஜனங்களென்போர் சற்குணமுடையோர்மாத்திரமன்று ஆங்கார மழுக்காறுபோன்றதீக்குண மில்லாதாரும் அப்பதத்திலுள்படுவர். ஆதலா னவ்வூரில்வாழும் அதமரொழிந்த மற்றெல்லோரும் சாதுகைமாந்தர் என்றபதத்தாற் குறிக்கப் பட்டனராவர். அங்கு அதமகுணமுடையாரிருப்பாராகில் அத்தகையார் இராமசந்திரமூர்த்தியின் மகுடாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதாகக் கேட்டுமனப்புழுக்கமுற்றனரோ அல்லது மனமலர்ச்சி அடைந்தனரோ என்ற வியவகார மிங்கெழ வேதுவில்லை. அன்றி, மலையாளவழக்கிற் சாதுஜனங்களென்றபதம் ஏழைஜனங்கள், பேதைஜனங்களென்று பொருள்படுகிறது. அதை நோக்கப் பண்டைக்காலத்தில் தமிழிலும் அம்மொழி யதுபோன்றபொருளு முடையதாயிருந்திருக்கலாமோவென் றையுறற் கிடமுண்டு. அற்றாயின், அவ்வூ ரேழைமாந்தரும் சக்கிரவர்த்தித்திருமகனுரைத் தங் காதற்புதல்வனபோனினைத்துத் தயரதச் சக்கிரவர்த்தியேபோல மகிழ்ந்தனரென்றால், ஏனையோர்மகிழ்ச்சிக் கரை காணுக்கடல்போன்றதெனபது சொல்லாமலே விளங்கும். இக்காரணங்கள்பற்றிச், சாதுகைமாந்தர் என்பதே சரியானபாடமென் றெனக்குத் தோனறுகிறது.

கே. ஜி. சேஷையர்.

ஸம்ஸ்க்ருத வ்ருத்தமஞ்ஜரி.

(Sanskrit Prosody)

(கூகு-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

10. பங்க்தி

4. மேகவிதானம் [14 மாத்ரா] ஸ ஸ ஸ க

நநஒ நநஒ நநஒ ஒ

ரமணீ ஸுமதி

வரதா மணிநீ யெனவோ ரில்

வருகா தெதுதா னதில்லா ரா

5. மனோரமா [14-மா] = ந ர ஜ க

நநந, ஒந, ஒந, ஒந, ஒ

6. மணிராகம் [15] = ர ஸ ஸ க

ஒந ஒநந ஒநந ஒஒ

7. பணவம் [16] = ம ந ய க

ஒஒ ஒநந நநஒ ஒஒ

8. மயூரஸாரிணி [16] = ர ஸ ர க

ஒந ஒந ஒந ஒந ஒஒ

9. சுத்தவிராட் [16] = மஸஜக

ஒஒ, ஒநந, ஒந, ஒநஒ.

11. த்ரிஷ்டுப் [14] = ந ந ஸ க க

நநநந நநநந ஒஒஒ

11. ஸுயத்ரகா [14] = ந ந ர ல க

நநநந, நநஒ, நஒநஒ

12. ஸுமுகி [14] ந ஜ ஜ ல க

நநநந ஒநந ஒநநஒ

13. பாணாஸம் (மௌக்திகமாலா) [16] = பதநகக

= ஒநநஒஒ நநந நஒஒ

பங்க்தி சசிவதஒ

14. வஸந்தமாலிகா [17] ஸ ஸ ஜ க க

நநஒ நநஒ நஒந ஒஒ

ரமணீ ஸதி

15. உக்தா [17] = த ஜ ஜ க க

= ஒஒ நநஒ நநஒ நஒஒ

16. வைதிகா [17]=ர ஜ ர ல க

=ஞந ஞந ஞ, ந, ஞந ஞந ஞ

17. உபஸிதம் [17]=ஜ ஸ த க க

=நஞந நநஞ ஞஞ நஞஞ

18. ஏகரூபம் [18]=ம ஸ ஜ க க

=ஞஞ ஞநந ஞ நஞ நஞ ஞ

முகுலம் ஸதி

12. ஜகதீ

16. உஜ்வலா [15]=ந ந ப ர

=நநந நநந ஞநந ஞநஞ

17. புஷ்பிதாக்ரா [16]=ந ந ர ய

=நநநந, நநஞ, நஞந, ஞஞ

18. ப்ரியம்வதா [16]=ந ப ஜ ர

=நநந ஞநநந, ஞநஞநஞ

19. துஸுமவிசித்ரா [16]=ந ய ந ய

=நநநந ஞஞ, நநநந ஞஞ

= 2 சசிவதந

20. நவமாலினீ [16]=ந ஜ ப ய

=நநந நஞந ஞநந நஞஞ

21. புடம் [17]=ந ந ம ய

=நந நந நநஞ ஞஞ ந ஞஞ

22. லளிதா [18]=த ப ஜ ர

=ஞஞ, நஞந, நநஞ, நஞந, ஞ

13. அதிஜகதீ

7. சந்த்ரிகா [18]=ந ந த ர க

நநநந, நநஞ, ஞநஞநஞ ஞ

8. சஞ்சரீகாவளி [23] ய ம ர ர க

=நஞஞ ஞஞஞ ஞநஞ ஞநஞஞ

R. S.* நாராயணஸ்வாமி ஐயர் *B A.,B.L.,

மதுரை.

செந்தமிழ்த் தீஞ்சுவை.

செந்தமிழ் என்பது செம்மையாகிய தமிழ் எனவிரியும். கொடுந்தமிழின் நீக்குதற்குச் செந்தமிழெனப்பட்டது. திரிபுரமெரித்தவிரிசடைக்கடவுளுங் குன்றமெறிந்த குமரவேளும் பொதியமுனிவனும் முரஞ்சியூர்முடி நாகராயரும் நிதியின்கிழவனும் முதலாயசங்கப்புலவர்களால் ஆராய்ந்து செம்மைசெய்யப்பட்ட தமிழென்பது பொருள். "கண்ணுதற்பெருங்கடவுளுங்கழகமோடமர்ந்து—பண்ணுறத்தெரிந்தாய்ந்தவிப்பசுந்தமிழ்" என்றார்பிறரும், யாண்டிருந்தாராய்ந்தா ரோவெனின் பாண்டிநாட்டின்கணிருந்தாராய்ந்தாரேயாவர். அது, "செந்தமிழ்நாடே,—" சந்தனப்பொதியச் செந்தமிழ்முனியுஞ்—சௌந்தரபாண்டியனெனுந்தமிழ்நாடனுஞ்—சங்கப்புலவருந்தழைத்தினிதோங்கு—மங்கலப்பாண்டிவளநாடென்ப, என்பதனாலறியப்படும். பாண்டிநாட்டினுள்ளுங் கடல்கொண்டமதுரையேயாம்: அது, இறையனாரகப்பொருளுரையானறியப்படும். இதனாற் செந்தமிழ்நிலம்பாண்டிநாடென்பது அறியப்படும்.

இனித்தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ்நிலம், "வைகையாற்றின்வடக்கும், மருதயாற்றின்றெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின்மேற்கும்" என்ப. அதனாற்செந்தமிழ் நிலம் சோழநாடெனவுணரக் கிடக்கின்றது. பிறரும், "செந்தமிழ்நாடே "மன்றவாணன் மலர்திருவருளாற்—றென்றமிழ்மகிமைசிவணியசெய்த—அடியவர்கூட்டமுமாதிச்சங்கமும்—படியின்மாப்பெருமைபரவுறுசோழனுஞ்—சைவமாதவருந்தழைத்தினிதோங்கு—மைபறுசோழவளநாடென்ப" எனக்கூறுப. சிலர் "செந்தமிழ்க்குவரம்பெனச்செப்பிய—முந்துகாஞ்சியின்" எனக்கச்சியப்பசிவாசாரியர்கூறியவாறு தொண்டைநாட்டுக்காஞ்சிபுரம் என்ப: எனினும் உண்மையைநோக்குமிடத்துச் செந்தமிழ்நாடு பாண்டிநாடேயாம்; அது எதனாலறியப்படுமெனின்?

"தென்பாண்டிகுட்டங்குடங்கற்காவேண்பூழி—பன்றியருவாவதன்வடக்கு—நன்றாய—சீதமலாடுபுனனாடு செந்தமிழ்சே—ரேதமில்பன்னிருநாட்டெண்" என்னுஞ்செய்யுளிலே கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டனுள்

புனனாடு (=சோழநாடு) மொன்றாகச் சொல்லப்பட்டமையானும், முச்சங்கமும் பாண்டிநாட்டிலிருந்ததாகவே இறையனாரகப்பொருளுரைகூறலானும், முதற்சங்கத்திறுதியிற்செய்யப்பட்டதாக எண்ணப்படும் தொல்காப்பியம், "நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியனவையத்" தரங்கேற்றப்பட்டதாக அந்நூற்சிறப்புப்பாயிரங்கூறலானும், அப்பாயிரத்தின்கண் "முந்துநூ"லென்றது அகத்தியத்தையேயாதலின் அவ்வகத்தியத்தைச்செய்தற்கிடமாய பாண்டிநாடே, "செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலமென" அப்பாயிரத்துக்கூறப்பட்டதாதலானும் அறியப்படும் என்க. இன்னும் "தேம்பொழியுஞ் செந்தமிழ் நாட்டினிலெங்குஞ்சென்றிறைஞ்சி" என்னுந் திருத்தொண்டர்புராணச்செய்யுளடியானும் "கண்ணார்கண்ணிக் கடுந்தேர்ச்செழியன்—றமிழ்நிலைபெற்றதாங்கருமரபின்—மகிழ்நனைமறுகின் மதுரையும்" என்னுஞ்சிறுபாணாற்றுப்படைச்செய்யுளடிகளானும் "உயர்மதிற்கூடலினாய்ந்தவொண்டீந்தமிழ்" என்னுந்திருக்கோவையார்ச்செய்யுளடியானும் அஃது துணிபேயாமெனக. இனித்தமிழ்நாட்டின்கண் எவ்வெந்நிலத்து வழங்கிற்றோ அவ்வந்நிலமே செந்தமிழ்நிலமாக்கொள்ளப்பட்டனவென்பாருமுளர். அங்ஙனமாயின், "செந்தமிழியற்கை சிவணியநிலத்தொடு" எனவும் "செந்தமிழ்நிலஞ்சேர்பன்னிருநிலத்தினும்" எனவும் ஆசிரியர் வரையறைகூறார். ஆதலின் அது பொருந்தாது. இன்னுமிஃதாராயத்தக்கது, வாய்த்துழி ஆராய்தும்.

இனித் தீஞ்சுவை என்பது இனிமையாகியசுவை எனவிரியும். மற்றைச்சுவைகளின் நீக்குதற்குத் தீஞ்சுவைஎன்றாம் ஏனையமொழிகளெல்லாஞ் செவிக்கின்பம்பயவாது புளிப்புச்சுவை, கைப்புச்சுவை போலாக இஃதொன்றே செவிக்கின்பம்பயத்தலின் செந்தமிழ்த்தீஞ்சுவை எனப்பட்டது. தமிழ் செவிக்கு மிகவு மின்பம்பயப்பதொருமொழி என்பதுபற்றியே "உரையுறைதீந்தமிழ்" என்றும் "ஆய்கின்றதீந்தமிழ்" என்றும் பிறருங்கூறுப. இன்னுந் திருவிளையாடற்புராணநூலாசிரியரும், நடராசபிரான் தென்றிசைநோக்கி சமீபித்துவந்துவந்து ஆடுவது தமிழ்ச்சுவையைத் தன்செவியின் மாந்துதற்கோ: என்னுங் கருத்தமையச்செய்த, "கடுக்கவின்பெறுகண்டனுந்தென்றிசைநோக்கி—யடுக்கவந்துவந்தாடுவானுடலினிளைப்பு—விடுக்கவாரமென்காறிருமுகத்திடைவீசி—மடுக்கவுந்தமிழ்திருச்செவிமாந்தவுமன்றோ"என்னுஞ் செய்யுளானும், பசிகொண்டவர் அமுதைஉண்டபொழுது அவ்வமுது அப்பசியைத்தணித்

தலையன்றி, பசிதணிந்தவுடன் வெறுப்புங்கொடுக்கும், உண்ணும் பொழுது உண்ணுவார்க்கு மனவுருக்கத்தையுங் கொடுக்கமாட்டாது; இத்தமிழாகியவமுதோ உணர்வாகிய பசியெடுத்துண்பவர்களுக்கு இன்பம்பயத்தலானே மீட்டும் மீட்டும் உண்ணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தைஉண்டாக்குதலான் அப்பசியைவளர்ப்பதும், அப்பசியைவளர்த்தலானேவெறுப்புக்கொடாததும், தன்னை உண்ணுவாரைமனமுஞ்செவியுமுருகிநின் றுண்ணச்செய்வதுமாயுள்ளது என்னுங் கருத்தமைய, "உவட்டாதணையாதுணர்வெனும்பசியெடுத்—துள்ளமுஞ் செவியுமுருகிநின் றுண்ணும்—பெருந்தமிழமுதம்." என்றும், மகளிர்தனங்களுக்கு ஒப்புக்கூறுங்கால், "தேவர்மருந்துந்தென்றமிழ்ச்சுவையு—மிட்டடைத்தேந்தி" என்றும், கல்லாடரும் செந்தமிழின்பைச் சிறப்பித்துக்கூறுதலானுமறியப்படும். கரும்புக்குத்தீஞ்சுவைபோலச் செந்தமிழ்க்குத்தீஞ்சுவை இயற்கையென்றுசொல்லுவதேயன்றிப் பிறிதொன்றுரைத்தல் கூடாது. எனினும், சீதளதேசங்களிலுள்ளகனிகளினும், உஷ்ணதேசங்களிலுள்ளகனிகள் அதிகம் இனிமைதருதல்போல உஷ்ணதேசத்துப் பாஷையாதலின் இன்பந்தருமென்பாரும், பெரும்பாலும் வலியஉறுப்புக்களிற் பிறவாத எழுத்துக்களாலானமையின் இன்பந்தருமென்பாருமுளர். எங்ஙனங்கூறினும், தமிழ் இன்பம் பயப்பதொன்றென்பதை மறுப்பாரிலர். இய லிசை நாடகம் என்னுமுத்தமிழுள்ளும் இயற்றமிழ் புலவர்க்கே இன்பம்பயக்கும், ஏனைய யாவர்க்குமின்பம்பயக்கும்.

அங்ஙனமாய இச்செந்தமிழ்மொழியும், இயற்சொல், திரிசொல்என இருவகைப்படும். இயற்சொல்லாவது—இயல்பாற் பொருளுணரப்படுஞ்சொல். திரிசொல்லாவது:—அரிதிற்பொருளுணரப்படுஞ்சொல். இவ்விருசொற்களையும் சேனாவரையர் வழக்குச்சொல்லுஞ்செய்யுட்சொல்லும் என்பர். இவ்விருமொழியுமே செந்தமிழ்நிலத்துமொழியாம். இவ்விருமொழிகளாலுமே சங்கச்சான்றோர்கள் செய்யுளியற்றினார்கள். திசைச்சொற்களும் வடசொற்களும் அருகிவருதலுமுண்டு. அதுபற்றியே இலக்கியங்கண்டிலக்கணமியம்பிய தொல்காப்பியரும், இயற்சொற்றிரிசொற்களை முன்வைத்தும், திசைச்சொல் வடசொற்களைப் பின்வைத்தும், இயற்சொற்றிரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென்—றனைத்தேசெய்யுளீட்டச் சொல்லே" என்று கூறுவாராயிற்று. நன்னூலாரும் "திசைச்சொல் வட

சொலனுகாவழி" என அவற்றைச் செந்தமிழ்ச்சொற்களுக்கு மிகத் தூரமாகவைத்துச் சொல்லினர். இங்ஙனம் தமிழோடு ஒப்புமைபெரிதுமுடைய திசைச்சொல் வடசொற்களையே தமிழ்மொழியோடொருங்கொத்து இன்பம்பயவாவென ஆசிரியர் ஒதுக்கிவைப்பாராயின், ஒப்புமை சிறிதுமில்லாத ஆங்கிலச்சொற்களைத் தமிழ்மொழியோடுகலப்பது வேப்பநெய்யை கருப்பஞ்சாற்றோடு கலந்ததுபோலாகுமேயன்றிப் பிறிதொன்றாகாது. திசைச்சொற்களுக்கும் வடசொற்களுக்கும் ஒப்புமை யாதோவெனிற் கூறுதும்:—திசைச்சொற்கள் கொடுந்தமிழாயினும் தமிழொடொருமொழியாதலானும், வடமொழி பெரும்பாலும் எழுத்தொற்றுமையும் இலக்கணவொற்றுமைப்புமுடைமையானும் ஒற்றுமையுடைய மொழிகளேயாம். எழுத்தொற்றுமையாவது, பொதுவெழுத்துக்கள் யாவும் வடிவானும், உச்சாரணமுறையானும், சிறப்பெழுத்துக்களுள் சிலவொழிய ஏனைய பெரும்பாலும் உச்சாரணமுறையானும் ஒற்றுமையுடைமை. இலக்கணவொற்றுமையாவது:—தமிழில், உயிர் என்பதை அச்சுஎன்றும், மெய்என்பதை அல்என்றும், குறில்என்பதை இரச்சுவம்என்றும், நெடில்என்பதைத் தீர்க்கம்என்றும், வல்லினம்மெல்லினமென்பவைகளைப் பரிசாக்கரமென்றும், யரலவ என்பவைகளை அந்தஸ்த அக்கரம் என்றும், வேற்றுமைகளை விபத்திஎன்றும், வினைமுதற்பொருளைக் கருத்தாஎன்றும், செயப்படுபொருளைக் கருமமென்றும், கொள்பவனைச் சம்பிரதானம்என்றும், நீக்கப்பொருளை அவதிஎன்றும், உடைமைப்பொருளைச் சம்பந்தமென்றும், இடப்பொருளை அதிகரணம் என்றும், விளியைச் சம்போதனமென்றும், உலகவழக்கை இலௌகிகப்பிரக்கிரியையென்றும், செய்யுள்வழக்கை வைதிகப்பிரக்கிரியை என்றும், தொகையைச்சமாசம் என்றும், வேற்றுமைத் தொகையைத்தற்புருடசமாசமென்றும், அன்மொழித்தொகையைவெகுவிரீகி சமாசம் என்றும், பண்புத்தொகையைக்கருமதாரயசமாசம் என்றும், உம்மைத்தொகையைத்துவந்துவ சமாசமென்றும், தோன்றல் திரிதல், கெடுதல் விகாரங்களை ஆகமம் ஆதேசம் லோபமென்றும், உறழ்ச்சியை வைபாடிகமென்றும், உருபுத்தொகைவிரிகளை லுக்கு, அலுக்கு என்றும், தொழிற்பெயரைக்கிருற்பாவமென்றும், வினையாலணையும் பெயரைக்கிருதந்தமென்றும், வினைப்பகுதியைத்தாது என்றும், பெயர்ப் பகுதியைப்பிராதிபதிக

மென்றும், எச்சங்களை ஆர்த்ததாதுகமென்றும், வினைமுற்றுக்களைச்சார்வதாதுகமென்றும், ஆகுபெயரை இலக்கணை யென்றும், எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் என்பவைகளை முறையேஉதாத் தம், அநுதாத்தம் சுவரிதம் என்றும், இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்பவை களைமுறையே பூதம்வர்த்தமானம் பௌடிகமென்றும், தன்மைமுன்னிலை படர்க்கை என்பவைகளை முறையே உத்தமமத்திமபிரதமபுருடனென்றும் ஆண்பால் பெண்பால்களை பும்லிங்க ஸ்திரீலிங்கம் என்றும், தொகைவிரி களைச் சமஸ்தவியத்தபதமென்றும் வடமொழியினுங் கூறப்படுதலின் இருமொழி யிலக்கணமும் பெரும்பாலுமொன்றுதல். தமிழ்க்குரிய விசேடவிலக்கணம், பாலுணர்த்தும்வினை விகுதிகளையுடைமையேயாம். தமிழிலும், ஆண்பால் பெண்பால்களையுணர்த்தும் விகுதிகள் அஃறிணைக் கண் இல்லை. அது என்பது தமிழின்கண் நபும்சகலிங்கம். (அலிப்பா லாகும்) இதுபற்றியே பிரயோகவிவேக நூலாரும்,

“ சாற்றியதெய்வப்புலவோர்மொழிக்குந்தமிழ்மொழிக்கும்
வேற்றுமைகூறிற்றிணைபாலுணர்த்தும்வினைவிகுதி
மாற்றருந்தெய்வமொழிக்கில்லைபேர்க்கெழுவாயுருபுந்
தேற்றியலிங்கமொருமூன்றுமில்லைசெழுந்தமிழ்க்கே.

என்றார். இங்ஙனந்தமிழ்மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் பெரிதும் ஒற் றுமை உண்மைகருதியே ஆன்றோர், வடமொழிச்சிறப்பெழுத்துக்களைத் தமிழெழுத்துக்களாகத்திரித்து, வடசொல்எனத்தமிழில் வழங்குவா ராயினர். அங்ஙனமாக்கினமையானே வடசொற்களும் தமிழ்மொழி யோடொருங்கொத்து இன்பம்பயப்பனவாயின, “பரதநாதவேதபாத்து வாசனென்பான்—விரதவேள்வி தன்னின்மேனகையாலான—சுரததாது வீழ்ந்ததுரோணகும்பந்தன்னில்—வாதனொருவன்வந்தான்வசிட்டமுனி யையொப்பான், என்னுஞ்செய்யுளைப்படித் துணர்ந்துகொள்க. தொல் காப்பியரும் திசைச்சொல் வடசொற்களைச் செய்யுட்சொல் என்றது இதுபற்றியே. தமிழ்நாடு நிலம் பதினேழும் திசைமொழிநிலமாகத் தொல்காப்பியர் கொள்ளாமையின் யாழுங்கொண்டிலம். அந்நிலமொழி கள் பிற்காலத்துத்தமிழில் வந்து வழங்கியனபோலும்.

இனிச், சுவையும், சொற்சுவையும் பொருட்சுவையுமென இரு வகைப்படும். அது ‘சொல்லினும் பொருளினுஞ்சுவைப்படலின்பம்’

என்பதனாலறியப்படும் என்க. சொற்சுவையாவது சொல்லின் கட்டோன்றுஞ்சுவை. பொருட்சுவை—பொருளின் கட்டோன்றுஞ் சுவை நன்னூலார் சொல்லிய பத்தழகினுள்ளே "சுருங்கச் சொல்லல், விளங்கவைத்தல், நவின்றோர்க்கினிமை, நன்மொழிபுணர்த்தல், ஓசையுடைமை" என்னுமைந்தும் சொற்சுவைபயப்பனவாகும். "ஆழமுடைத்தாதல், உலகமலையாமை, விழுமியதுபயத்தல், விளங்குதாரணத்ததாகுதல்" என்னும் நான்கும் பொருட்சுவைபயப்பனவாகும். ஈண்டுச்சுவையெனயாம் எடுத்துக்கொண்டது சொற்சுவைபொருட்சுவைகளையே எனக்கொள்க. நவரசத்தையன்று.

சுருங்கச்சொல்லலாவது :—தான் கருதியபொருளை சிலசொற்களாற் சொல்லுதல். சுருங்கச்சொல்லலிலே திருவள்ளுவருங் கம்பருஞ் சிறந்தவர்கள். திருவள்ளுவர் சுருங்கச்சொன்னமைக்கு "ஐந்தவித்தானாற்றலகல்விசும்புளார்கோமா—னிந்திரனேசாலுங்கரி" என்னுஞ் செய்யுளையும், கம்பர்சுருங்கச்சொன்னமைக்கு "வந்தநம்பியைத் தம்பிதன்னொடும்—முந்தைநான்மறைமுனிக்குக்காட்டி" என்னுஞ் செய்யுளடியையும், "அஃதைய" என்பதையும் உதாரணமாகக்கொண்டு விளக்கிக் காட்டுதும். ஐந்தவித்தான், என்னுஞ் செய்யுளிலே, ஐம்பொறிகளெனக் கூறிற்சொற்பல்குமென்றஞ்சி, 'ஐந்து' என்றும், புலன்களிற் செல்லவிடாது அடக்கினவன் எனக்கூறிற், பல்குமென்றஞ்சி 'அவித்தான' என்றும், ஐந்தவித்தானாகிய கௌதமனெனக்கூறிற் பல்குமென்றஞ்சி, 'ஐந்தவித்தான்' என்றும், தவத்தானெய்தி நின்றசாபவலியெனச்கூறிற் பல்குமென்றஞ்சி, 'ஆற்றல்' என்றும், செல்வவலியும், சேனைவலியும், அரசுவலியும், தேவவலியும், உடைய இந்திரனே எனக்கூறில் சொற்பல்குமென்றஞ்சி, 'அகல்விசும்புளார்கோமான்' என்றும், அகலிகைபொருட்டுக் கௌதமனால் இந்திரன்சாபமெய்திநின்றகதைமுழுவதையும் கூறிற்சொற்பல்குமென்றஞ்சி, 'கரி' என்றும், அரசவலியினுந்தேவவலிமிக்கதென்பதற்குப்பொருந்திய எனிற்பல்குமென்றஞ்சிச், 'சாலும்' என்றும், வேண்டுஞ்சொற்களையெல்லாம் மிகச்சுருக்கிக்கூறியிருத்தல்காண்க. இங்ஙனமே கம்பரும், தன்பால்வந்த என்பதை, வந்த, என்றும், ஸ்ரீராமனாகிய நம்பி என்பதை, நம்பி, என்றும், தம்பியாகிய இலக்குவன்என்பதை, தம்பி என்றும், இளையோர் போர்க்குரியர் அல்லர் என்பதைஅறியும் முதிர்ந்த அறிவுடையமுனிவனென்பதை, முந்தைநான்மறைமுனிஎன்றும், இரா

மனது பொருதற்குரிய ஆற்றலில்லா இளைமையைக்காட்டி என்பதை, காட்டி என்றும், ஸ்ரீராமன் நகரவாசிகளை நோக்கி, நீரும் உமது மனைவியரும் மக்களும்வலியரா? உமது செயல்கள்யாவும் வலியவா? என்று வினவியபோது, நகரவாசிகள் யாமும்வலியேம்; எமது மனைவியரும் மக்களும் வலியர்; எம்செயலும் வலிது என்று சொல்லவேண்டியதை, அங்ஙனமேக்ஷேமம் என்னும் பொருளமைந்த அஃது என்று மூன்றெழுத்துச்சுட்டுப் பெயருளடக்கியும் இவ்வாறு சுருக்கிக்கூறியிருத்தல் காண்க. இங்ஙனமே இவர்களுடைய செய்யுள்யாவும் சுருங்கச்சொல்லப்பட்டு மிகவும் இன்பம் பயத்தலை அறிஞர் உணராதிரார். இச்சுருங்கச் சொல்லலாகிய அழகு ஆங்கிலபாஷைக்கண் இல்லை என, ஸ்ரீமாந்—செல்வக்கேசவராயமுதலியார் அவர்கள் தாமியற்றிய "தமிழ்" என்னும் பெயரையுடைய உரை நூலில் எழுதியிருக்கின்றார்கள். அதனை இங்கே தருகின்றோம். தாய்தகப்பன் நீங்கலாக ஏனைய முறைப்பெயர்களெல்லாம் இங்கிலீஷில் தொடர்மொழிகளே................நாம் வந்திலம் சென்றிலம் எனவழங்கும் எதிர்மறை முற்றுக்களை இங்கிலீஷில் உரைப்பதற்கு மூன்றுசொற்கள் வேண்டும்...........உருபேற்றஅடியேனுக்கு என்னும் குறிப்புவினையாலணையும் பெயரை அமைக்க ஆறுசொற்கள்வேண்டும், என்றும், கூறி, இன்னும் கூறுப. ஆண்டுநோக்கியுணர்க.

இனி, விளங்கவைத்தலாவது; சொற்சுருங்கவைப்பினும் அச்சொற்களாலேதாங்கருதியபொருளை, விளங்கவைத்தல். உய்த்தலில் பொருண்மைஎன்பதும் இது. அஃது, "ஐந்தவித்தானாற்றலகல் விசும்புளார்கோமா—னிந்திரனேசாலுங்கரி" என்புழி, ஐந்து என்பது அத்தொகையையுடைய பலபொருளையுணர்த்துமாயினும், ஐம்பொறியையுணர்த்த 'அவித்தான்' என்றும், அங்ஙனமே அவித்தான் என்பதும், முனிவன் என்னும் பொருளையுணர்த்த 'ஐந்தவித்தான்' என்றும், முனிவரைப்பொதுவாகஉணர்த்தும் 'ஐந்து அவித்தான்' என்பது கௌதமனை உணர்த்த 'இந்திரனே' என்றும், ஆற்றல் சாபவாற்றலையுணர்த்தவும், சாபமெய்தினமையைஉணர்த்தவும் 'கரி' என்றும், அவன் வலியினும் இவன்வலிமிக்கதென்பதை யுணர்த்தச் 'சாலும்' என்றும், ஐந்தடக்காதவன் என்பதுதோன்ற 'அகல்விசும்புளார்கோமான்'என்றும், இங்ஙனமே சொற்களை ஒன்றோடொன்று புணரவைத்தலாலேதத்தம் பொருளைவிளங்கவைத்தலோடு, தாங்கருதிய பொருளையும் நூலாசிரியர் விளங்கவைத்தமையானறியப்படும்,

கம்பரும்,

> வாரணம்பொருதமார்பும்வரையினை யெடுத்ததோளும்,
> நாரதமுனிவற்கேற்பநயம்படவுரைத்தநாவுந்,
> தாரணிமௌலிபத்துஞ்சங்கரன்கொடுத்தவாளும்,
> வீரமுங்களத்தேபோட்டுவெறுங்கையோடிலங்கைபுக்கான்.

என்புழி, போட்டுஎன்னுது களத்தேபோட்டு என்றதனால், மார்பு முதலியவற்றை இன்றையுத்தகளத்தில் தோற்றசரிதங்களையும், பொருதல், எடுத்தல், உரைத்தல், அணிதல், கொடுத்தல், முதலியவினைகளானே, மார்புந், தோளும், நாவும், மௌலியும், வாளும் முதலியவற்றுள் அவன்முன் வெற்றிபெய்தினமையையும் விளங்கவைத்தனர். எங்ஙனமெனில், வாரணம்பொருத மார்பும் என்றதினாலே முன் திக்குவிசயத்திலே திக்குயானைகள் கோட்டாற்குத்தியவிடத்து இராவணன்மார்பு அவைகள் முரியும்படிவலிபெற்று நின்றமையையும், களத்தேபோட்டு என்றதனாலே, இன்று, போர்க்களத்திலே, அனுமன்கையினாற்குத்துண்டு,

> " அள்ளாடியகவசத்தவிர்மணியற்றனதிசைபோய்,
> விள்ளாநெடுமுழுமீனொளிவிழவேபொறியெழநின்,
> றுள்ளாடியநெடுங்கால்பொரவொடுங்காவுலகுலையத்,
> தள்ளாடியவடமேருவிற்சலித்தானறம்வலித்தான். "

என்றுகூறியவாறு, அவன்மார்பும் உடம்பும் சலித்தமையையும்; வரையினையெடுத்ததோளும் என்றதனால், முன்இராவணன் கைலாயத்தை ஒருபுயங்கொடு நிமிர்த்துவலிபெற்றமையையும், களத்தேபோட்டு என்றதனாலே இன்றுபோரிலே,

> " தொடுத்தவெண்வகைமூர்த்தியைத்துளக்கிவெண்பொருப்போ,
> டெடுத்ததோள்களுக்கெழுந்திலனிராமனுக்கிளையான். " என்றும்.

> " எடுக்கலுற்றவன்மேனியையேந்துதற்கேற்ற,
> மிடுக்கிலாமையினிராவணன்வெய்துயிர்ப்புற்றான். " என்றும்.

கூறியவாறு, அப்புயங்களானே இலக்குவனைத்தூக்கமுடியாது வெய்துயிர்ப்புற்று நின்றமையையும்;

> " நாரதமுனிவற்கேற்பநயம்படவுரைத்தநாவும், "

என்றமையானே, முன்இராமனுடைய முன்னோனாகிய, அனரணியனோடு பொருது, அவனைக்கொல்லப்போனபொழுது, நாரதமுனிவர்வந்து, "மானுடரைக்கொல்லல்வழக்கன்று" எனக்கூறி, வேண்ட, அவன், "எம்பெருமான்கூறிற்றன்றோ இன்று செயுமது" எனத்தனக்குவெற்றி நலம்பொருந்தச்சொன்னதா என்பதையும், களத்தேபோட்டு என்ற தனாலே, இன்றுபோரிலே, இலக்குவனது கையிலுள்ளபந்துவில்லையும், ஒருசேரவெட்டியபோது, அவனைவியந்து,

> "நன்றுபோர்வலிநன்றுபோராள்வலிவீரம்.
> நன்றுநோக்கமுநன்றுகைக்கடுமையுநன்று.
> நன்றுகல்வியுநன்றுநின்றிண்மையுநலனும்.
> என்றுகைமறித்திராவணன்ஒருவனேவீ."

என்றுஇலக்குவனைப்புகழ்ந்தமையானும்,

> "ஆளையாவுனக்கமைந்தனமாருதமறைந்த
> பூளையாயினகண்டனையின்றுபோய்ப்போர்க்கு
> நாளைவாவெனநல்கினனாகிளநகமுகின்
> வாளைதாவுறுகோசலநாடுடைவள்ளல்."

எனக்கூறியவாறு ஸ்ரீராமன் போரிலே எல்லாமிழந்துநின்ற இராவணனை நோக்கி; இராவண! தனியேநிற்கும் உன்னைக்கொல்லல் அறமன்று ஆதலால் நீ இன்றுபோய்ப்போர்க்கு நாளைவாஎன அவனுக்கு "பேராண்மை என்ப தறுகணொன்றுற்றக்கால் ஊராண்மை மற்றதனெஃகு" எனத்தேவர் கூறியவாறு ஊராண்மை செய்தபொழுது, அவன் ஒன்றும் பேசமாட்டாது சென்றமையானும், அந்நாவான் தோற்றமையையும்; தாரணிமௌலிபத்தும் என்றதனாலே, முன்பலரை வென்றுவாகைமாலைசூடியமுடிகள் என்பதையும், அம்முடிகளை இன்று போரிலே, "தலையில் பொன்னின் மாமணி மகுடத்தைப் புணரியில் வீழ்த்த" என்றுகூறியவாறு, ஸ்ரீராமனால் வெட்டப்பட்டுப்புணரியில் வீழ்ந்தமையையும்; சங்கரன்கொடுத்தவாளும், என்றதனால், அழியாத வாளெனஅதன்வென்றியும், களத்தேபோட்டுஎன்றதனால்,

> "மற்றும்வெம்படைவழங்கினான் வழங்குறுமுன்னம்,
> இற்றவிந்து கவெரிகணையிடையறவெய்தான்" எனக்கூறியவாறு,

அப்படைவெட்டுண்டவாற்றையும்; வீரமுங்களத்தேபோட்டு என்ற தனால், இதற்குமுன்போரிலேகாட்டியவீரம், இன்று ஸ்ரீராமன்முன்னே

தோற்று, " அறங்கடந்தவர்செயலிதென்றுலகெலாமார்ப்ப, நிறங்கரிந்திட நிலம்விரல்கிளைத்திடநின்றான், வெறுங்கைநாற்றினன் விழுதுடையாலன் னமெய்யன்." எனக்கூறியவாறு தலைகுனிந்து காற்பெருவிரலால் நிலத்தைக்கீறிநின்றமையையும் விளங்கவைத்தமையுங்காண்க. இங்ஙனமே இக்கவிகள்யாவும் சுருங்கச்சொல்லினும் பொருள்விளங்கவைத்தலால் சுவைபொருந்த நின்றமைகாண்க.

இனிநவின்றோர்க்கினிமையாவது, படித்தோர்க்குச்சொல்லின்பந் தோன்றுதல் என்றது, சொற்களைத் தொடுக்குங்கால் செவிக்கு இன்பந்தோன்றுஞ் சொற்களைச்சேர்த்துத்தொடுத்தல். செவிக்கின்பந்தருஞ் சொற்களாவன:—வல்லோசையின்றிமெல்லோசை பயக்குஞ் சொற்கள். இதனை, அணிநூலார் ஒழுகிசை என்ப. அது " ஒழுகிசையென்பது. வெறுத்திசையின்மை" என்னுஞ் சூத்திரத்தானறியப்படும். உதாரணமாக, வல்லெழுத்துவிரவப்பெற்ற " துடித்துத்தடித்துத்துடுப்பெடுத்த கோடல்" என்பதைப்படித்துச்செவிக்கின்பம் பயவாமையும், " பால்போலுமின்சொற்பவளம் போற்செந்துவர்வாய் " என்பதைப்படித்துச் செவிக்கின்பம் பயத்தலுமறிக. வல்லோசையுடைய வடமொழிகளைச் சேர்த்து இயற்றும் செய்யுள்களும் செவிக்கின்பம்பயவாவென்க. இங்ஙனமே, நச்சினார்க்கினியரும் பேராசிரியரும் " அசையுஞ்சீருமிசையொடுசேர்த்தி—வகுத்தனருணர்த்தலும்வல்லோராறே " என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரவுரையில், " தருக்கிப்புணர்ந்து தணந்ததமது—பொருப்புப்புடைத்துப்புடைத்து " என்புழி, வெண்பாவினீற்றடி இன்னோசைத்தாகாமையால், " பொருப்புத்தழைந்தபொழிந்து " எனமெல்லோசைசேர்க்க இன்னோசைத்தாயிற்று எனவும், " கருப்புச்செறுப்புப்பாப்பு " எனின், வெண்பாவினீற்றடி, இன்னோசைத்தாகாமையின், " கருப்புக்கொழுந்துகவர்ந்து " எனமுடிக்கின் இன்னோசைத்தாய் வெறுத்திசையின்றாமாறுமுணர்க. எனவும், முறையேகூறுதல்காண்க.

இன்னும்வரும்,

சி. கணேசையர்,

புன்னாலைக்கட்டுவன்.

பொருணூற்சிறப்பு.*

———(●)———

ஒருமொழியாலுலகனைத்துமுருப்படுமென் றருஞ்சுருதி
யுரைத்தவாற்றால்
வருமறையாகமக்கலையாய்ப்பொருட்டுணிவாயாவுமாய்
வயங்காநின்ற
திருமொழியைச்சித்தியுத்திதிகழ்மொழியையனவரதஞ்
சிந்தித்தேத்தும்
பெருமொழியைக்குருமொழியைப்பிறைமுடித்தோன்
பெறுமொழியைப், பேணிவாழ்வாம்.

அருந்தமிழ்ப் பொருணூற்சிறப்பி லொருசிலவற்றை யாராய்ந்தறியப்புகுந்தனம்.

"ஆன்றசிறப்பினறம்பொருளின்பமென
மூன்றுவகைநுதலியதுலகமவற்று
ளறனுமின்பமுமகலாதாகிப்
புறனெனப்படுவதுபொருள்குறித்தன்றே"

என்பது பன்னிருபடலம். "மூன்றுவகைநுதலியதுலகம்" என்றதனால் அறிஞர் வீட்டினைத் தனித்துக்கூறார்; ஏனைய பொருட்பகுதிகளோடுசார்த்தி அவற்றது மிகுதியாகவும் நீக்கமாகவுங் கூறுவரென்பது பெறப்பட்டது. என்னை? சிற்றின்பம், பேரின்பமெனவும்; இல்லறம் துறவறம் எனவும்; இம்மைப்பொருள், மறுமைப்பொருள் எனவுங் கூறினாராகலின், இவற்றது விரிவைப் பின்னர்க்காட்டுதும். "அறனுமின்பமுமகலாதாகி" என்பதனால், புறத்திணை அனைத்துப்பொருளையுங் கூறுமென்பதும் நடுவண்நின்ற பொருளையே பெருகக்கூறுமென்பதும் பெறப்படுவனவாம்.

---

* இது யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்வளர்க்கும் பெருங்கழகத்தார் முன்னிலையிற் படிக்கப்பட்டது.

"இன்பமும்பொருளுமறனுமென்றாங்
கன்பொடுபுணர்ந்தவைந்திணை"

என்பது தொல்காப்பியம். "அன்பொடுபுணர்ந்தவைந்திணை" என்றத னால் எஞ்சிய இருதிணையுள் கைக்கிளைத்திணை ஒருதலையாய அன்பினை யுரைப்பது என்றும் பெருந்திணை பொருந்தாவன்பின்புறத்ததாய்ப் பொருந்தநின்ற அறனும் பொருளும் துறக்கமும் கூறுவது என்றும் அறியலாகும். இங்ஙனம் அகமும் புறமும் ஒற்றுமைப்பட்டபொருள வாயின் இணைச்சொற்களால் வேற்றுமையுறக்கூறியதென்னையோவெனின், இணைச்சொற்களாற்கூறப்படும் பொருட்கள் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையு முடையவாயிருத்தலன்றோ சால்பு; ஈண்டு உணரப்படும்பொருளை நோக்க அகமும் புறமும் ஒன்றாந்தன்மைய, உணர்வோனாகிய தலைமகனை நோக்க வேறாந்தன்மைய. அகம் என்பது இல்லம். பார்ப்பனமகளிர் தங் கண வனை அகத்துக்காரர் என்றுசொல்லும் வழக்கு இன்றுமுளது. இல் லக்கிழத்தியினது சார்பினாற் றலைமகன் அறமுதனான்கினையும் பெறும் ஒழுக்கத்தை அகத்திணையெனவும், மாற்றரசரும் பிறருஞ்சார்பாக நாற் பொருளையும் பெறும் ஒழுக்கத்தைப் புறத்திணையெனவும் வைத்துத் தமிழ்மொழிமாந்தர் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தாரென்க. இங்ஙனம் பொருள்கொள்ளுமிடத்து, "அகத்திணை", "புறத்திணை" என்பவற்றை "Life at Home", "Life Abroad" எனப் பெயர்த்தெழுதலாகும். கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்தும் உற்றும் அறியும் இன்பமனைத் தும் உள்ளமே நிலைக்களமாக அறியப்படுவவாதலால் வீரப்போரின்ப மும் உள்ளமே நிலைக்களமாக அறியப்படுவது ; அனுபவித்தார்க்கன்றிப் பிறர்க்குப் புலனாகாதது ; அங்ஙனமாதலின் அகம் என்பதற்கு உள்ளம் எனப் பொருள்கொள்ளின் வீரப்போரின்பத்தையும் அகத்திணையெனக் கொளல்வேண்டுமே ; ஆதலால் அகம்என்பதற்கு இல்லம்எனப் பொருள் கொண்டதே பொருத்தமாமென்க. அஃதன்றியும், ஒண்டொடி மகளிர் பாற்பெறும் இன்பமாத்திரமே இன்பமெனச்சாதித்தலும் பொருந்தாது ;

புயவலிபடைத்த அடலரியேறனையானுக்குப் போர்க்களத்துப்பெறும் இன்பம் சொன்மடங்கு மென்மொழிமாதர்பாற்பெறு மின்பத்தினும் பன்மடங்கதிகமாதலின், அருந்தமிழ்க்கவியைப் படிக்கும்போது கவிஞர் கருத்தொடு நங்கருத்து ஒன்றுபட அனுபவிக்குமின்பமும் "கருத்தொப்ப ஆதரவுபட்டவின்பமேயாகும்."

இனி நுண்மதித் தமிழ்மாந்தர் வீட்டியல்கூறியமரபினை யாராய்வாம். சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத்தாகிய வீடு இலக்கண வகையாற் கூறுந்தரத்ததன்று. வீடுகூறிய ஏனையமொழிமாந்தரும் அதனைக்காரணவகையாலும் எடுத்துக்காட்டுவகையாலுங் கூறினரேயன்றிச் சொல்லுக்கடங்காப்பேரின்பத்தைச் சொல்லுக்கடக்கமுயன்றாரல்லர். காரணவகையாற்கூறுமிடத்துப் பெருந்திணையானுங் காஞ்சித்திணையானுங் கூறப்படும். பின் அநுபவவகையாற்கூறுமிடத்து அகத்திணை அன்புமார்க்கமாகும்; புறத்திணை அறிவுமார்க்கமாகும். இவற்றை வடநூலார் முறையே பக்தியோகம், ஞானயோகம் என்பர். அருளுங் குரவனுங் கூட்டிவைக்கக் கண்டகாட்சியும் கலந்தவுவகையுங் கம்பலையுங் கண்ணீரும் பிரிவாற்றாமையும் நீடுநினைந்திரங்கலும் அகனைந்திணைக்கே யுரியவாம். ஐம்புலக்கள்வர் ஆவினைத் தந்தோம்ப அவரையடர்த்தெதிர்த்து அஞ்சாதகச்சென்று அரணத்தைவளைத்து வெற்றியுந் துதியும்பெறுவது புறத்திணையொழுக்கமாம். "வேல்கெழுதடக்கைச் சால்பெருஞ்செல்வ"னாகிய தமிழ்ப்பெருங்குரவன் மறவொழுக்கத்தால் மாயைமக்கள் மூவரையுங்கடிந்து அன்பின்மேனதாகிய அறவொழுக்கத்தால் வள்ளிநாயகியாரையணைந்து புறத்திணை அகத்திணை யொழுக்கங்களை உலகிற்கு நன்குணர்த்திய வரலாற்றுவிரிவைத் தமிழ்மொழிக் கந்தபுராணத்தினுந் தணிகைப்புராணத்தினுங் காணலாகும்.

இனித் திணைவகையை யாராய்வாம். அந்தணாருமறைநூல் மன்றலெட்டு எனக் கூறிற்று. தமிழாருமறையாகிய "அன்பினைந்திணை கந்

தருவவழக்கத்தை யைந்தாகக் கூறிற்று. இருமொழிமரபையும் இயைய வைத்து நோக்குங்கால், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம், அசுரம், இராக்கதம், பேய் எனப் பன்னிரண்டாம். இவற்றுட் பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் ஆகிய நான்கும், பெருந்திணை. ஈற்றினின்ற மூன்றுங் கைக்கிளைத்திணை;— "பாங்கனிமித்தம் பன்னிரண்டென்ப," "முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக்குறிப்பே—பின்னர் நான்கும் பெருந்திணைபெறுமே." என்னும் பொருளதிகாரச்சூத்திரப்பொருளை நோக்குக.—ஆகவே மன்றலெட்டு நிமித்தம்பன்னிரண்டு என்ற வகையாவும் திணை யேழு என அடங்குவ. பெருந்திணை, குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம், கைக்கிளை யென்னும் அகம் ஏழினுக்கும் முறையே காஞ்சி, வெட்சி, வாகை, வஞ்சி, தும்பை, உழிஞை, பாடாண்என்பன புறனும்.—குறுகு, பகு, முகிழ், நை, மறு(த்), காய், கா(த்), நொ, வெருள், வகு, வன்பு, துன்பு, உரிஞு என்னும் வினையடிகளோடு தல், அல், அம், ஐ, சி என்னுந் தொழிற்பெயர் விகுதிகளுள், ஏற்புடையனகூடிப் பிறந்த தொழிற்பெயர்களாமோ குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம், காந்தை, நொச்சி, வெட்சி, வாகை, வஞ்சி, தும்பை, உழிஞை என்னும் திணைப் பெயர்கள் என்னும்முடிபு ஆராய்தற்குரியது,—அஃதெங்ஙனமாயினும் பாலையும் பாலைப்புறனாகிய வாகையும் "பகு" "வகு" என்னும் அடிகளினின்று பிறந்தனவாமென்றல் பொருத்தமுடைத்து. ஆசிரியன் பாலைக்கு நிலம்வகுத்தானல்லன்; அஃதொழிந்தநான்கனுக்குமே படுதிரைவையத்தைப் பகுத்துக்கொடுத்தனன்; பாலை யேனையநான்கனுள்ளுஞ் செறிந்துநிற்குமியல்பினதாதலின். இனி உயிரும் உடலும், மலரும் மணமும்போல ஒருமித்திருந்தாரிருவரை அறமும்பொருளுங்காரணமாகப்பகுத்துநிறுத்துமியல்பினது பாலைத்திணை. பாலைப்புறனாகிய வாகையினியல்பை நோக்குங்காற் பிறப்பொத்து ஒன்றித்திருந்த மக்கட்கூட்டத்தினரைச் செய்தொழில்வேற்றுமைச் சிறப்புநோக்கி அந்தணர்

என்றும், அரசரென்றும், ஏனோரென்றும், அறிவரென்றும், தாபதரென்றும், பொருநரென்றும் வகுத்து நிறுத்தியது வாகைத்திணை. பாலையும்வாகையும் பெருகக்கூறும் பொருட்பகுதிகள் அறமும் பொருளுமேயாம்; காஞ்சியும்பெருந்திணையும் துறக்கங்கூறுஞ்சிறப்புடைய எனவும்; கைக்கிளையும் பாடாணும் ஒருதலையாய அன்பின்பாலஎனவும் முன்னர்க் கூறினும். எஞ்சிய அகனைன்கும் சிறப்புடையின்பப்பொருளை, எடுத்துக் காட்டுவகையால் விட்டியல் கூறுவ; அங்ஙனமே எஞ்சிய புறனான்கும் வீரப்போரின்பப்பொருளை, எடுத்துக்காட்டுவகையால் விட்டியல் கூறுவ.

மனமொழிமெய்களா லறியவொண்ணாப் பேரின்பப்பொருளை யாண்டும் வெளிப்படையாகக் கூறுவது இயலாததொன்றாகலின் ஆசிரியர் குறிப்பாகவுணர்த்தியது மரபாயிற்று. சொற்றொடர் கருவியாக வறிவது பொருள். சொல் பொருளையுணர்த்தும்வழி வெளிப்படையாகவுங் குறிப்பாகவு முணர்த்தும். அங்ஙனம் உணர்த்தும் பொருளும் பல்வேறு வகைப்பட்ட மாந்தரது மனநிலைக்கேற்பத் திரிவுபட்டுநிற்கும். அவரவர்கொண்டபொருளே அவரவர்க்கு மெய்ப்பொருளாகும். உதாரணமாக இன்பமென்னுஞ்சொற்கேட்டவிடத்துக் கட்குடியன் கள்ளுண்டு களியாடும் இன்பத்தை நினைவுகூருகிறான், அவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். பரிசவின்பத்தின்பாலதாகிய இணைவிழைச்சியினது பொய்யியல்பையுணராதான் அவ்விணைவிழைச்சியையே இன்பமென வெண்ணுகிறான், அவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். கண்ணுக்கினிய காட்சியையும் செவிக்கினிய இசையினையும் மூக்குக்கினிய நறுநாற்றத்தினையும் இன்பமென எண்ணுவோர்க்கு அவையே மெய்ப்பொருள்; போர்க்களத்துச்சென்று பகைவரையெறிந்தும் அவர் எறிந்த வேலை மார்பகத்துத் தாங்கியும் புறங்காட்டாது நிற்பதே இன்பமெனக் கொண்டவீரனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். இல்லத்திருந்து குலமகளோடுகூடிக் கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உடுத்தும் உற்றும் உயிர்த்தும் அனுபவிப்பதே இன்பமெனக்கொண்டோனுக்கு அதுவே மெய்ப்

பொருள். இனிப் பெண் என்பது "எற்புச்சட்டம், முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து" என்று இவ்வாறு நினைத்து உலகைத்துறந்து கற்பகக்காநீழலில் அரமகளிர் அடிவருடவீற்றிருப்பேனென நினைந்து தவஞ்செய்வானுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். இறைவனது பொன்னடிநீழலையடைந்து அழியாவின்பத்தைப்பெறுவேனென்று நினைப்பவனுக்கு அதுவே மெய்ப் பொருள். அதுவும்வேண்டேன் இன்னுயிர்க்குயிராகிய இறைவனுக்குப் பணிசெய்தலை மேற்கொள்வேனென நினைப்பவனுக்கு அதுவே மெய்ப் பொருள். இங்ஙனே மாறுபட்டபலவும் இன்பம்என்னும் ஒருமொழிக்கே பொருளாயினவா றுணர்க. "தானேயவள், அவளே தான்" என்னுந் தொடர்மொழி செவிப்படலும் இலக்கணவித்துவான் அது தலைமக ளுந் தலைமகனும் பொருவிறந்தாரென்பதை யுணர்த்திற்று என்பான். வேதநூல்வல்ல அந்தணன் முற்பட்டு "அன்றுஅன்று; இச் சொற் றொடர் 'அது நீ ஆனாய்' என்னும் மகாவாக்கியப்பொருளைக் குறிப்பி னால் உணர்த்துவது" என்பான். சைவநூல்வல்லான் முன்னிருவர் பொருளையும் மறுத்துப் பொருவிறந்தாராவார் இறைவனும் இறைவி யும், இம்மொழி அவரது நித்தியமாகிய அபேதத்தன்மையை உணர்த் திற்று என்பான். தார்க்கிகன் இவரனைவரையும் மறுத்து, தான் எழுவாய் அவள் முடிபு; பின்னும் அவள் எழுவாய்; தான்முடிபு ஆதலால் இத்தொடர்மொழி இதரேதரம் என்பான். உலோகாயதன் புன்னகைபுரிந்து "ஐயன்மீர்" இல்லதும் இனியதும் புனைந்துரையன் மின். மரனும் வல்லியும்போலும் எள்ளும் அரிசியும்போலும், பாலும் நீரும்போலும் கலந்திருக்கும்நிலைமையைக் கூறிற்று இச் சொற்றொடர் என்பான்; இங்ஙனம் ஐந்திணைத்துறையனைத்தினுக்கும் பொருள் கொள்ளுதல்கூடுமாதலினாலன்றோ, வாதவூரடிகளது ஐந் திணைக் கோவையைநோக்கி,

"ஆரணங்காணென்பரந்தணர்யோகியராகமத்தின்
காரணங்காணென்பர்காமுகர்காமநன்னூலதென்ப
ரோரணங்காணென்பரெண்ணரெழுத்தென்பரின்புலவோர்
சீரணங்காயசிற்றம்பலக்கோவையைச்செப்பிடினே."

என ஆன்றோர் வியந்து கூறினர்.

பலதிறப்பட்டமொழியினும் பரந்துபட்ட நூல் பலவும் அறம் பொருளின்பம் வீடென நாற்பாலுள் அடங்குவன. இவை தொகை விரியாகத் தமிழ்மொழியகத்துச் செறிந்து நிற்பன. தமிழ்மொழிக்கு நூலாவன சங்கச்சான்றோர்தொகுத்த நூல்களேயாம்; ஏனையநூல்கள் இவற்றின் வேறுபட்டவல்லவாகலான்.—இராமன்கதை, சீவகன்கதை, நளன்கதை என நிற்பனவற்றுள் இராமன், சீவகன், நளன் எனவருமிடங்களில் "தலைவன்" எனக் குறியீடுசெய்தும் ஒழிந்தவற்றையும் ஏற்ற பெற்றி தலைவி, பாங்கன், பாங்கி, அடியோர், வினைவலர் என இவ்வாறு கொண்டும் நோக்குங்கால், பிற்காலத்து நூற்பொருள் முன்னோர் நூற்பொருளின் வேறுபடாது நிற்பது புலப்படும். இனிச் சங்கத்தமிழ்நூலனைத்துந் தொல்காப்பியத்தினு ளடங்குவன. தொல்காப்பியத்து எழுத்துஞ்சொல்லும் பொருளினுளடங்குவன. பொருள்கூறும் ஒன்பது இயலும் அகத்திணையியல் புறத்திணையியல் என்னும்இரண்டனுளடங்குவன. புறம் அகத்தினுளடக்கம். அகத்திணை பெருமானடிகள் அருளிச்செய்த "அன்பினைந்திணை"யினு ளடக்கம்; "அன்பினைந்திணை" அன்பினுளடக்கம்; அன்பு அகரவுயிரினுளடக்கமென மேலோர் கூறுவர். இனித் தோற்றப்பொருளனைத்தும் முதல் கரு உரியென அடங்குவன. கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் நிலம் பொழுது என்னும் முதற் பொருளினுடங்குவன. இவை ஆதிபகவனாகிய முதலினையுடையன; "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றேயுலகு" என்னும் பொய்யாமொழிக்குப் பொருள்கொள்ளுமிடத்து "எழுத்து" என்பது முதல்சார்பாகிய முப்பத்துமூன்றெழுத்தினையும் அவ்வெழுத்துக்களின்

கூட்டத்திற்பிறந்த சொற்களையும் சொற்றொடர்கருவியாகிய பொருட்பகுதி யனைத்தினையுங் குறிக்கும். ஆகவே "எழுத்தெல்லாம்" என்பது "சொற்பிரபஞ்சம்." உலகு என்பது நிலம் பொழுது என்னும் முதற் பொருள்களாலாயது. நிலம் என்பது நிலத்துக்குக் காரணமாகிய நீரையும், நீருக்குக்காரணமாகிய தீயையும், தீக்குக்காரணமான வளியையும், வளிக்குக்காரணமான வானையுங் கருதும். "நிலந் தீ நீர் வளி விசும்போ டைந்துங்கலந்த மயக்க முலகம்," ஆதலின் "உலகு" என்பது "பொருட்பிரபஞ்சம்." சொல்லும் பொருளும் பேதாபேதமாய் நிற்பன. சொன் முதலாகிய அகரவுயிர்போலப் பொருண்முதலாகிய இறைவன் தானேயாய் நிற்பதனோடு யாண்டும்வியாபித்து யாவற்றினும் செறிந்துநிற்பானென வுணர்த்தும்பொருண்மையது செந்நாப்போதாருரைத்த உத்தர வேத முதற்செய்யுள்.

இங்ஙனம் ஆராயுங்கால் ஒல்காப்பெருந்தவத் தொல்காப்பியனுருரைத்த பொருணூலும், திருவள்ளுவப்பயனும் பொதுநூலாய்ப் பொருணான்கினையும் உணர்த்துபவாய் இம்மைமறுமைப்பயனை ஒருங்கு தந்து நிற்பன என்பது புலப்படும். பெருமானடிகள் "என்னைபாவம்; அரசற்குக் கவற்சிபெரிதாயிற்று; அதுவும் ஞானத்திடையதாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்" என அருள்சுரந்து அளித்த "அன்பினைந்திணை"யும், வாதவூரடிக ளருளிச்செய்த ஐந்திணைக்கோவையும் சிறப்புநூலாய் அருமறைமொழியாய் வீட்டியலைவிளக்கி நிலவுவன. இந்த நான்குநூலும் "தமிழ்நான்மறை"யென ஆன்றோராற் போற்றப் படுவன. பொன்னும் மணியும் பொருளெனக்கருதா நுண்மதித்தமிழ் மாந்தராற் பொருளெனக்காக்கப் படுவனவிவையே. தமிழ்முதுகுடிப் பிறந்த திருவுடைப்பெருமக்களனைவரும் இவற்றைப்போற்றிப் படித்து இம்மை மறுமைப்பயனைப் பெறுவார்களாக.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமடம்,
திருமயிலை.

பண்டித-மயில்வாகனன்
B. Sc. (Lond)

அருவியன் காதை.

[கூச-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.]

(வேறு)

எத்திசைக்கு மெல்லையெண்ணல் அற்றகன்ற பாதலம்
வைத்தகூ ரிருட்டிரள், வளர்ந்தபொங்கர் அங்கமேல்
தொத்துகார், எயிற்றுமின், துவைத்தலாம் மடங்கலும்
பெற்றலால், பிறங்கல்மீ துறங்குவானம் மானுமே. (32)

ஆரவாரத் தாலும்மஞ்சும் அஞ்சுகாரி ணாலும்மீ
சேரவாம் புலாவினாலும் தீயஜீவனாலும்நேரம்
போரவாவில் உயிர்கள்வவ்வு பெற்றியாலும் முற்றிலும்
கோரபாதலம் கொதித்தெழுந்த வேலை போலுமே. (33)

கருமையில் கடந்துதோன்று கங்குல்காளம் மங்குல்வான்
பெருமையில் பரந்தஅம்பு ராசிமாதர் கேசம்மெய்ப்
பருமையில் சிறந்தமாப் பிறந்தகார்ப் பிழம்பெலாம்
தருமையென்ன மேனிபாத லத்தர்தாங்கு பான்மையே. (34)

உருண்டகண்ணர், ஒழுகுவாயர், உயருமூக்கர், எரியென
மருண்டகோபர், வாங்குநாவர் மடமைவஞ்ச இருளினும்
இருண்டஎண்ணர், எற்றுகாலர், இம்பரற்ற செம்புதோய்
சுருண்டரோமர், சுடுமனுர்மெய் சொல்லலாம் தரத்ததோ ? (35)

நெஞ்சில்வஞ்ச மதுமறந்து நேர்ந்திடார்நன் னெறியுமே,
துஞ்சினும் கனவிலன்ன தோற்றும்என்ன லாகுமோ ?
நஞ்சினில் நறவும்,நாறு நாயின்நாவி வாசமும்,
பஞ்சிலுண் பழமும்,பாறை தன்னில்பாலும் வாய்க்குமோ ? (36)

மதியிருண்டு மதுஅயின்று வழிமறித்து மனிதநற்
கதிமறந்து களிசிறந்து கலகமேல் கண்ணுடையராய்
புதியநஞ்சின் மொழிபுகன்று புலைவளர்ந்த குடியர்போல்
விதியில்பாத லத்தர்வாயின் வீழ்வதீயில்த் தீயவே. (37)

மைவடித்த அந்தகாரம் வைத்தகானம் தத்துற
கைவடித்த மாவும்கண் கனல்பொடித்த மாவுமே
மெய்வெடிக்க விட்டஓசை வெடியினோடு மிடையுமேல்
பொய்வெடிக்கும் அன்னார்வாய்ப் புடைஇடிக்கி டென்னலாம். (38)

நல்லர்இல்லை, பொல்லர்இல்லை, நடுவும்இல்லை, நவிலா
வல்லர்இல்லை, வலியர்இல்லை, மெலியர்இல்லை, வாய்வதாம்
எல்லும்இல்லை, இருளும்இல்லை, இன்பம்இல்லை துன்பமும்
இல்லையாகி நின்றஊரின் தன்மைஎன்றும் ஒன்றரோ. (39)

ஆயஏத* தேசம்என்னும் அந்தகார பந்தமாம்
தீயதேசம் மீதுகோன்மை செய்பவன், திகில்தரு
காயன்,வாய் கடித்தகண்டன், கண்ணில்மின்னல் காட்டுவோன்,
பேய்கள்தாமும் பேய்என்றஞ்சும் பெற்றிஉற்ற புலுதனே. (40)

இடிக்குமின்னல் ஏய்ந்தபோல் இசைந்தசீர்ப் புலுதன்கை
பிடிக்கும்மாது பாசபன்னி பீடுகூறல் ஆவதோ?
நொடிக்குள்ஜீவன் வவ்விநிற்கும் லோகம்மோதும் நாயகன்
முடிக்குமேலும் ஆட்சிபூக்கும் மூடெனப் பிறங்கினாள். (41)

வேறு.

பாதலத் தெங்கணும் பரவு சீர்த்தியன்,
மாதவள் மனதிற்கும் வாய்த்த காதலன்,
தீதுமுன் செய்தெலாம் தீமை அன்றெனப்
பூதலத் தொருமறம் புரிய எண்ணினான். (42)

மணம்கமழ் மேனியள், வனப்பின் செல்வியள்,
குணம்மிகு உருதேசிக் கொம்பனாள் தனை
கணம்ஒன்றில் இம்பரே கடத்திச்செய்து வல்
அணங்கினுக் கணங்கும் யாழ்வலற்கும் அங்ஙனே. (43)

என்றுமேல் வரவெண்ணி இருந்த தூதர்பால்
ஒன்றுரை செய்தனன்: "உலகில் இந்நொடிச்
சென்றுரு தேசியை திசையெலாம் இசை
துன்றுபெண் ணரசியைத் துனைந்து சேர்ப்பிரால்" (44)

* Hades.

"அம்மதி கவர்ந்திவண் அடையினே இருள்
செம்முமம்நந் தேயமும் தேசுவீ சிடும் ;
எம்முகம் தனில்நகை இலங்கும்" என்றனன்
தம்முகம் மலர்தரத் தூதர் தாவினூர். (45)

வேறு.

பாவி நால்வர் தாவிப் பார்
மேவு முன் அருவி யன்
ஆவி யென்ன உன்ன லாம்
தேவி செய்கை தேர்கு வாம். (46)

வேறு.

கதிரவன் கதிரும்காணூக் கவின்மரப் பொதும்பர்மேவிச்
சதிருற இருளாம்நங்கை தனிக்கொலு விருக்கும் கானம்;
அதிசயம் காணஆங்கே அன்பனை அழைத்துப் புக்காள்;
புதியன வாகும்காட்சிப் பூவையர் விடுவரோ காண்? (47)

பாதையின் இருபால்பூத்த பன்மலர் நறவினோடு
தாதுகுத் தினியதோழர் தம்பதம் விளக்கி "எம்பால்
பேர்தந்திர், ஏழையோம் என்புரிகுவம்? மனத்தால் நல்லீர்
ஏதமும் இல்லேம்"என்றே இன்னகை அரும்பி நின்ற. (48)

கொம்பனாள் வருதல்நோக்கி கொடியனார் ஒசிந்து "தோழி
வம்பவிழ் மரங்கள்ஆசை வரையாம் தழுவி நின்றோம்;
அம்புவிக் கழகுசெய்யும் அருவியன் தடந்தோ ளார்வத்
தின்புறத் தழுவிக்கொண்டாய்" என்றகம் ஏங்கி நின்றார். (49)

பஞ்சினிற் பனிக்கும்நொய்ய பதயுகம் பதைக்கும் என்ன
அஞ்சிய கொம்பனாரும் அலர்மழை வழியில் தூவி
"கஞ்சமென் முகத்தாய்! கானம் காணிய வந்தாய் கொல்லோ
வஞ்சகம் அறியாய், இங்ஙன் வருந்தவோ வந்தாய்?" என்றார். (50)

காதலன் கையின்தன்கை கனிவினிற் பிணித்து மெள்ள
மாதவள் நடந்தாள்எனும் யாழ்கினள், மருங்குல் வாடி
வேதனை உழன்றாள், முத்த வேர்வினைப் பொடித்தாள் மேனி,
ஆதலி னன்றேமந்த மாருதம் அசையா நிற்கும். (51)

செடிகளாம் தெரிவைமாரும் 'திருமலர் தூவிச் சாலும்'
கொடிகளாம் பேதைமாரும் கொம்பெனும் பெதும்பை மாரும்
முடிகளால் மங்கைக்கென்றும் முறைப்படி சிறப்புக் காட்ட
கடிமலர்க் குழலினாளும் காந்தனும் கானம் புக்கார். (52)

வேறு.

பாசியின் கறைபடர் பாறை உள்ளது,
தூசியின் அம்பரம் தொடரும் குன்றது,
காசுலாம் கனிபல காட்டும் மாண்பது,
மாசுலாம் லோபர்போல் மறைத்தல் பூண்பது. (53)

குன்றின்வீ ழருவியின் குமுறல் கொள்வது,
பொன்றிணி மணல்தடம் புனையும் பொற்பது,
என்றுநீர் பாய்தரும் யாறும் ஏற்பது,
கன்றுணும் கரையெலாம் கரும்புல் போற்பது, (54)

கண்ணகல் நளிர்சுனை கதுவும் தாவது,
விண்ணகல் நெடுமரம் மிடையும் காவது,
மண்ணகல் மாட்சியும் மணமும் சான்றது,
எண்ணரும் இருட்பிழம் பிருக்கை போன்றது, (55)

தாவிவீழ் மாருதம் தடியும் சார்பது,
ஓவியப் புள்பல உலவும் கொம்பது,
கூவுதல் தாவுதல் குழைதல் புல்லுதல்
மேவுதல் உற்றது, மிளிரப் பெற்றது, (56)

உள்ளினில் உவகையோ டுழுவை மாமரை
துள்ளிவீழ் தடத்தது, துளக்கம் செய்வது,
நள்ளிருட் பேயொடு நடக்கும் கண்டகக்
கள்ளர்கள் திரிதரும் கடுமை மிக்கது. (57)

இத்தகை வனத்தில் எற்புலரும் காலையாழ்
வித்தக னொடுரு தேசி மேவவும்,
உத்தமர் சேர்இடம் உயரும் என்பரால்
அத்தடம் திரிந்ததும் அறைய வேண்டுமோ? (58)

வேறு.

சந்தநீள் தருவாம் தாங்குகா லோங்க,
தழைதரு பாசிலைக் கொம்பாம்
பந்தல்மேல் விரித்துப், பழமொடு பூவில்
பற்பல தீபமும் நாற்றி,
செந்திருப் பதங்கள் நொந்திடா வண்ணம்
சீர்கெழு புல்விரி வீழ்த்தி,
பைந்தொடி கானப் பாவையும் இவரைப்
பரிவுகூர்ந் தழைத்தா நின் றனளே. (59)

அழகென்ப தொருசார் அவிர்ந்திட, ஒருசார்
அழகென்ப குடங்கிட, அருகே
அழகென்ப வளர, அழகென்ப தளர,
அழகென்ப அசைந்திட, அன்றி
அழகென்ப ஓட, அழகென்ப ஒலிப்ப,
அழகென்ப தூங்கியே சலிப்ப,
அழகென்ப யாவும் அவ்வன மங்கை
அணிந்தனள் காதலர் அழைப்பான். (60)

பாசிலை யாரும் தூசினைப் புனைந்து,
பம்பு நன்மலர் அணிதிருத்தி,
ஏசலில் மனத்தின் இன்கனி கனிந்தே
எழில்முகை யாம்நகை அரும்பி,
மாசறு கந்தப் பொற்பொடி தூவி,
'வருக'என் றழைப்பபோல் கூவி,
வீசிய கொம்பாம் கைகளால் அவரை
விளித்தனள் தருஎனும் தருணி. (61)

பெரியவர் செய்யும் பெருமையே போல
பெரியவர் எனும்பெயர்க் கீண்டு
உரியவ ராவர் சிறியவர் சிறப்பும்
ஒகையோ டேற்றிடு வாரால்,

அருகுறை செடியாள் அகமகிழ் தூங்கி
    ஆடினள், அலர்ந்தவள் ளத்தே
முருகுறைதாது மூடினள், திறந்தாள்,
    மொழிவதோ மகிழ்ச்சியின் செயலே ? (62)

மாமனனும் வன்மை மனத்தரே மகிழின்
    மலரினும் மெல்லிய மனத்தர்
தரம்மிகு தொய்யல் தாங்குவர், ஐயம்
    சாலுமோ, சார்வுள கொடியார்,
வரனொடு மங்கை வருதலு நோக்கி,
    வாய்த்தபேர் வழுதெனக் காட்டி,
இரமனமு நெஞ்சம் இன்புரை ஒழுக,
    இழிகணீர் வரஒல்கி ஒசிந்தார். (63)

தண்ணொகு நெஞ்சம் தகையளி மிஞ்ச
    சடலமும் கசிந்துதம் முகங்கள்,
ஒண்ணில வனைய ஒளித்திரள் விரிப்ப,
    ஒதலரம் நிலைகடந் துருக்கும்
பெண்ணிளங் குயில்போல் இன்னிசை பெய்து,
    பேரெழில் வாய்ந்தலைக் கரத்தில்
எண்ணரும் வாச மலர்த்தொகை ஏந்தி,
    ஏரியாம் நாரியர் எதிர்ந்தார். (64)

ஓடைதண் முதுகர் ஓடியும், ஒலிதந்
    துவதைதூந் திவலைநீர்க் கொண்டும்,
ஏடவிழ்வாச மலர்அளைந் துண்டும்,
    இனையதென் றியம்பிட இயலா
ஆடவர் மகளிர்க் ககக்கனல் மூட்டும்
    அம்முது குன்றுலாம் தென்றல்,
சேடவிர் கானம் சீரியர் சேர,
    சிறந்தது களிர்ப்புது மணமே. (65)

புதியகல்விமுறை.

[௮௦-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி].

II

மாண்டிஸோரிமுறை.

மாண்டிஸோரி அம்மை யென்பார் இதாலியதேசத்து மாது, அவருக்கு டாக்டர் என்றபட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது மேலைத்தேசங்களில் அவ்வம்மையாருடைய முறையே கையாளப்பட்டுவருகிறது. இவ்வம்மையார் இத்தாலிபாஷையில் அநேக நூல்கள் எழுதியிருப்பினும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பவை இரண்டொருநூல்களே. அவைகள் மாண்டிஸோரிமுறை, மாண்டிஸோரி கையேடு (D. R. Montessori's own Handbook) ஆசிரியக்கூற்றுமுறை (Pedagogical Anthropology) என்பனவே. இவைகளுள் மாண்டிஸோரி கையேடு என்பது ஒருசிறுநூல். அதனில்மிக இளம் பருவமுள்ள மூன்றுவயதுதொட்டு பத்துவயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டு முறையாகக்கல்விபுகட்டவேண்டுமென்றும் இன்னின்னவிதமான விளையாட்டுப்பொருள்களை உபயோகிக்கலாமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மாண்டிஸோரிமுறை என்னுநூல் இருபகுதியினையுடையது. முதற்பகுதி 1. குழந்தைகளின் வாழ்க்கையின் மேனோக்கு (A Survey of the child's life) 2. இக்காலக்கல்வியின் மேனோக்கு (A Survey of Modern Education) 3. பிரத்தியட்சக் கல்விஞானத்திற்கு யான்செய்தஉதவிகள் (My contribution to ex-premental Science) 4. ஆசிரியனன்மதி (The preparations of the Teacher) 5. சுற்றிருப்பு; (Enviroaments) 6. கவனம் (Attention); 7. விருப்பு (Will) 8. அறிவுடைமை, (Intelligence) 9. கற்பனை (Imagination) என்பவைகளையுடையது. இரண்டாம்பகுதியில் ஏழுமுதல் பதினொருவயதுடைய மக்களுக்குக் கல்விகற்பிக்கவேண்டியமுறைகள் என்றுபெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. அது 1. இலக்கணம் (Grammar) 2. வாசித்தல் (Reading) 3. கணிதம் (Arithmetic)

4. பூகணிதம் (Geometry); 5. சித்திரமெழுதல் (Drawing); 6. சங்கீதம் (Music); 7. யாப்பு (Metrics); எனப் பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனில் முதற்பகுதியின் சாராம்சம் பின்வருமாறாகும்.

குழந்தைப்பருவத்தின்மேனோக்கு:—என்னை அநேகர் ஏழு வயதுக்கு மேம்பட்ட சிறுவர்கட்குற்றமுறை அதற்கும் கீழ்ப்பட்டவயதுடையாருக்கும் பொருந்துமா? அக்குழவிகள் பெற்றோர்முதலானவர்களைப்பின்பற்றி நடக்கவேண்டாமா? மானிடவாழ்க்கை மிக்க அரிதாகையான் தன்னலமறுப்புடையவர்களாக விருக்கக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா? என்றவினாக்களை எழுப்புகின்றனர். இன்னும் சிலர் ஏழுவயதில்கற்கவேண்டிய எண்சுவடிவருங்கால் இடையூறுகள்பல உண்டாகுமாகலான் அவர்களை அவர்கள் விருப்பப்படிவிடலாமா? என்கின்றனர். இவ்வினாக்களெல்லாம் குழந்தைகளின் 'சுயேச்சை' சுதந்தரம் கொடுத்துக் கல்விபுகட்டவேண்டுமென யான்வெளியிட்டகொள்கைகளைப்பற்றி எழுகின்றன. இவைகள்காலம் செல்லச்செல்லமாறக் கூடுமாயினும், இக்காலத்து அதற்கு ஒருவிதமான சமாதானம் சொல்லியேதீரவேண்டும். முற்காலத்திலே பிள்ளைகளின் கால்கள் வளையாமலிருக்கக்கட்டுகட்டுவதுண்டு, நன்றாகப் பேசுவதற்கு நாவின் அடிபுறத்தைத்திறப்பதுண்டு; காதுகள் அகலப்படாமலிருக்கத்தலைமுடியிடுவதுண்டு; கண்நன்றாகத்தெரியகாதோலையிடுவதுண்டு; நற்றாய் மார்மூக்கெடுப்பதுண்டு இவ்வழக்கங்கள் அநேகநாட்டில் நின்றுவிட்டன இன்னும் சில நாட்டில் வழங்குகின்றன. நிற்கக்காரணம் தற்காலக் குழந்தைவளர்க்கு முறையே யாம், இதனில் என்னசொல்லப் படுகிறது? குழந்தை அதன தன் உரியபருவத்தே நடக்கவும்; பேசவும், மூக்குண்டாகவும் பெறுமேயன்றி நாம் அதனைத்துன்புறுத்துவதாற் பிரயோஜனமில்லை; ஆகையால் அவைகளை இயற்கையின்படி காலக்கிரமத்துக்கு விடவேண்டுமென போதிக்கப்படுகிறோம். அப்படிதேகவளர்ச்சிக்குச் சொல்லும்போது அறிவுவளர்ச்சிக்கும் அதேவிதம்தானே செய்யக்கடமைபட்டிருக்கிறோம்? தேகவளர்ச்சிக்குச்சுயேச்சை கொடுக்கும்போது அறிவுவளர்ச்சிக்கும் சுயேச்சையாக அதாவது அவர்கள் விருப்பப்படி விட்டால் அறிவுவளருமென்பதே. எவ்வாறுதேக உறுப்புக்களை நாம் தீண்டாமல் விட்டால்

நடை, கொடி, பாவனைகளில் குழந்தைகள் அழகுபெறுமோ அவ்விதமே கல்வியில் சுயாதீனம் கொடுத்தால் நடக்கை, அறிவு, மனப்பான்மை இவைகள்வெகு தெளிவாக விருத்தியடையும்; ஆசிரியன்மாரான நமக்கும் அது மனோசாந்தியையும் அறிவின் முதிர்ச்சியுண்டாகும் விதத்தையும் காட்டும்.

தேகப்பாதுகாப்புக்கும் அறிவுவளர்ச்சிக்கும் ஒற்றுமையுண்டென லாம். அதனிலிருந்தே அநேக உதாரணங்கள் காட்டலாம். முற்காலத் தில் குழந்தைமரணம் அதிகமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் ஜனங்கள் குழந்தைகள் பிழைத்தால் போதுமென்றிருந்தார்களேயன்றி மூக்கு தட்டையாயிருக்கிறது, நீண்டு கூராகவில்லை; கால்நேராக இல்லை என்று சொன்னதில்லை. இவ்வளவு அதிகப்பட்ட மரணத்திற்குக் காரணம் சில தொற்றுவியாதிகளும், சுத்தமின்மையுமே. இவைகளைக் காப்பாற்றவே சுகாதாரநூல் ஏற்பட்டது. குழந்தைகளைப்பாதுகாக்குமுறையு முண்டாயிற்று. பாதுகாப்புமுறை இயற்கையான முறைகளை ஏற்படுத் திற்று. வயதுக்குத்தக்கஉணவும், பலகாலஉணவுநீக்கமும், மாசற்ற உடையும், வேண்டியவைகள் என்று குறிப்பிடப்பட்டது, பிள்ளைச் சாலைகள், தொட்டில்கள், குழந்தைகட்கேற்ற உணவுகள் இவைகளெல் லாம் பாதுகாப்புமுறையில் ஏற்பட்டபலனாகும். ஆகையால் குழந்தை களின் மனவளர்ச்சியை அவைகளின் தேகவளர்ச்சியோடு ஒருவாறு ஒப்பிடலாம்.

இவ்வாறாகச் சுகாதாரமுறை குழந்தைகட்குச்சுயேச்சையைக் கொடுத்தது, இதைவிட குழந்தை மரணத்தை நிறுத்தியும் நோயினின் றும் தவிர்த்ததும் பேருபகாரமாகும். ஆயினும் சுகாதாரமுறையா குழந்தைகளை உயரம், பருமன், அழகு, கனம் இவைகளில் வளர்ச்சி யடையச்செய்தது? இல்லை. ஆயினும் அம்முறை அக்குழந்தைகளின் வளர்ச்சிக்குத்தடையாயிருந்தவைகளை நீக்கிற்று. குழந்தைகளை மென் மையான மலருக்கு ஒப்பிடலாம். ஆனால்பூவேறு குழந்தைவேறு என்பதை உணரவேண்டும்.

குழந்தைகள் வேறு என்ற மாத்திரையான் அதன் பாத்தியங்கள், உரிமைகள், தானென்னவென்று உணரவேண்டும். அவைகள் வருங்கால மனிதர்களல்லவா? இப்பொழுது அவைகள் தேகவனும், மனேவனும்,

இவைகளையிழந்து வேலை செய்கின்றன. அவைகளின்தாய்மார் ஆரம்பித்துச் செய்து காட்டியவைகளை விடாமற்செய்து வருகின்றனவாயினும் அவைகள் கஷ்டமானவைகளும், வேலைமிகுதியானதுமாம். அவைகள் பிறந்தகாலையில் அவைகளின் சக்தி அடங்கியிருந்தது. அதிர்ஷ்டம், அன்பு, தற்செயல் இவைகளிடம் குழந்தை ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சமூகநிலையில் அவர்களது இருப்பு என்னநிலையுடையதென்று கவனிப்போம். நாம் இப்பொழுது இருபதாம் நூற்றாண்டில் வசிக்கிறோம்; அநேகநாகரீகம் பொருந்திய நாடுகளில் அநாதாசிரமமும், பால்கொடுக்கும் செவிலித்தாய்மாரும், அரசறிந்த நியமனங்களாம். (Recognised institutions). அநாதாலயம் (Orphan asylums) என்பதென்ன? மத்தியகாலங்களில் இருந்து பேர்அற்றுப்போகும்சிறையாளர்கள் வசித்தஅறைகள் போன்ற ஒருதனிப்பட்டஇடம், இருண்ட பயங்கரமானமண்டபம் ஆனால் சிறையாளர்கள் ஆண்மக்களாய், சிலகாரணங்களை முன்னிட்டும் பகைவர்களால் குரூரமாகநடத்தப்படுபவர்கள். குழந்தைகள் ஒன்றுமறியாதவர்களாயிற்றே! அதைக்கவனிக்கவேண்டாமா!! இன்னும், பாற்காரியைக்கவனியுங்கள். இதுவழக்கத்தின் கீழ்வந்தது. அவள் அதிகப்படி என்பது தோன்றவில்லையா? தான் பெற்றபிள்ளைக்குத்தான் பால்கொடுப்பதைவிட்டு வேறு ஒருவனை நியமிப்பது என்னகொடுமை. இதுவன்றி பாற்காரியிடம் பாலுண்ணும் குழந்தைக்கு பாலுடையஇருவர் இருக்க ஒருகுழந்தைக்கு (பாற்காரி குழந்தைக்கு) ஒருவருமின்றி அது தவிக்கிறது. கடவுள் இப்பொருளை அவரவர்களுக்கு அளந்து கொடுத்திருக்கிறார். அப்படியிருக்க ஒருவருடையதை ஒருவர் எடுத்துக்கொள்வது நியாயமாகுமா? ஒருவர் பாத்தியதையை ஒருவர் எடுத்துக்கொண்டால் அதற்கு நியாயமன்றம்செல்கின்றனர். இக்கொள்ளையைக்கவனிப்பார் ஒருவருமில்லையே! என்றாலும் இப்பொழுது சுகாதாரமுறையை யெண்ணி செல்வவந்தரின் மனைவிகளும் தங்கள் குழந்தைகளுக்குப்பால்கொடுக்கச் சம்மதித்துள்ளார்கள். அவர்களெல்லோரும் தங்களையொப்பச்செய்யாதவர்களை நாகரீகமுதிர்ச்சிபெறாதாரென்று கருதுகின்றனர். ஆனால் நோயினால் வருந்தும் தாய்மாரைப்பற்றியும் குழந்தைகளைப்பற்றியுமென்றாலோ, அது தெய்வசங்கற்பத்தைப்பொறுத்தது. எவ்வளவு ஒருவன் வருந்தினாலும் செல்வவானுடைய சொத்தை அடைய நியாயமில்லை. பூர்வகாலத்தைப்போல்

இப்பொழுது ஒருசக்கரவர்த்திபிணியால்வருந்த அதற்கு மாற்றுக நல்ல மனிதர்குருதியில் முழுகிஎழுந்தால் குணமடைவனென்றால் நடவாது. இவைகள்தான நாகரீகத்தின் அடிப்படை. கொள்ளைக்காரர்களிலும், நரமாம்சபட்சிணிகளிலிருந்து நம்மைப்பிரிப்பதும் இதுவே. பெரியோர்களுடைய பாத்தியங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் குழந்தைகளின் பாத்தியங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆகையால் யாருக்குவாயுண்டோ அவர்களுக்கு ஒருவிதமும், வாயற்றவர்களுக்கு வேறொருவிதமும் என்பது நிலைவரப்படுகிறது. அங்ஙனமாயின் பலவான்ஏற்படுத்தியது நாகரீகமென்றாகும். ஆகையால் நாம் இதுபொழுது கொடுத்திருப்பது தேகவளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்களேயாம் அவர்களுடைய பாத்தியதைகள் கவனிக்கப்படவேயில்லை.

இனி, நாம் சுற்றுமுற்றும் பார்ப்போம். நாம் நல்ல வீடுகளில் சகல வைபவங்களையும் அனுபவிக்க அவர்களோ ஒன்றையும் அனுபவிப்பதில்லை. அவர்களுக்குத்தகுந்த தட்டுமுட்டு சாமான்கள் கிடையாது. நாம் நம்மைவிட பருத்ததேகமுடைய ஒரு ஜாதியாரின் மத்தியில் மாட்டிக்கொண்டதாக வைத்துக்கொள்வோம்.

அவர்கள் தட்டுமுட்டு சாமான்கள் நம்மால் எடுத்து ஆளமுடியாதபடியிருக்குமாயின் நாம் என்ன நினைப்போம்? நம்மனம் என்னபாடுபடும்? அதுபோலன்றோ குழந்தைகளின் மனமும். நம்மைவிட அவைகளுக்கு விருப்பம் அதிகம். அவைகளைத்திருப்திசெய்யவேண்டியது நமது கடமையல்லவா? திருப்தியுடைய குழந்தைகள் வளர்ச்சிக்கும் அப்படியில்லாத குழந்தைவளர்ச்சிக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் பாருங்கள். குழந்தைகளின் மனம் திருப்தி அடையாவிட்டால் அதன் தேகவளர்ச்சிகுன்றுவது மாத்திரமன்றித்தேகவலுவும் குறைகிறது. அதுவன்றி அன்புடன்நடத்திய குழந்தையும் தேகத்திலும் மனதிலும் வலுவடையும். மேலும் ஆகாரமும், நல்லகாற்றுமிருந்துவிட்டால் குழந்தை

தானேவளர்ந்துவிடுமென்று பொருளல்ல. அது சந்தோஷமுடைய தாகவுமிருக்கவேண்டும். உடல்நூல் எல்லா அவயவங்களும் அததற்குத் தகுந்தவேலையைச் செய்யவேண்டுமென்பதால் அதற்குத்தக்கபடி நடப்பது நலம்.

ஆன்மாவளர்ச்சியடைந்தால்தான் தேகம்வளர்ச்சியடையும் என்றுசொல்லவேண்டும். ஏனெனில் துக்கம், சினம், களைப்பு, இன்பம் இவைகளுக்குத் தக்கவாறு தேகம்குன்றுவதும் வளர்வதுமுண்டென்பது எல்லோருமறிந்தவிஷயம். துக்கத்தில் இருதயத்தின் செய்கை குறைகிறது. வேண்டியரஸம் உண்டாவதில்லை, இரத்தப்பைகள் சுருங்குகின்றன; இவைகளால் முகம் வெளுப்படைகிறது. பின்னர்களைப்பு, தேகவலுக்குறைவு முதலான கெடுதிகள் உண்டாகின்றன. கோட்டாவி விடுவதால் இரத்தம்மேலேறி அவயவங்கள் மறுபடிதன் காரியங்களைச் செய்யஆரம்பிக்கினறன. சினந்தால் நரம்புகள் ஒன்றுகூடிப்பித்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. இன்பத்தில் இரத்தாசயங்கள் சுழற்றப்பட்டு அவயவங்கள் நல்லவேலை ஆரம்பிக்கின்றன. அது புதியஉணர்ச்சி (Injuction) உண்டாக்கியது போலாகிறது. இன்னொருஉதாரணம் கூறுவோம். இதாலிதேசத்தில் கொலைத்தீர்ப்பை நிறுத்தி ஆயுள்பரியந்தம் தனிக்காவல் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஆகாயமும் ஆகாரமும் இருந்தும் தனியாகயிருக்கிறோமென்றகவலையால் வெகுசீக்கிரத்தில் உயிரிழக்கின்றனர். ஆகையால் குழந்தைகளின் நிலை இவ்விதமாக இருக்கிறதென சுருங்கக்கூறினேன்.

தொடரும்,

சோமசுந்தரதேசிகர்.

இலக்கணவிளக்கபரம்பரை.

புத்தக மதிப்புரை.

(ஏழுநகரத்தார்பேரில்) குழுவநாடகமும், பள்ளுநாடகமும் -இவை ஆண்டிபட்டி ஸமஸ்தாநாதிபதியும் மற்றும் பல முதன்மைபெற்றவரும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் உப அக்கிராசநாதிபதியுமான ஸ்ரீமத். சா. ராம. மு. சித. பெத்தாச்சிசெட்டியாரவர்கள் விருப்பத்தின்படி ஷெ ஸமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமத். திருஞானசம்பந்தக் கவிராயரவர்களால் நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்டுப் பதிப்பிக்கப்பெற்றன. இப்புத்தகத்தின் முகப்பில் ஸ்ரீமத். பெத்தாச்சிசெட்டியாரவர்களால் எழுதப்பட்ட முக வுரையாலும், அதனையடுத்து ஸ்ரீமத். கவிராயரவர்களாலெழுதிய பதிப் புரையாலும் இந்நூல்களின் வரலாறுகளும், இந்நூல்களாலறியத்தகும் ஏழுநகரத்தார்களது குலபரம்பரையாகவரும் குணாதிசயங்களும், பெரு மைகளும் இனிது புலப்படும்.

'தமிழ் இலக்கியம் சங்கக்காலம்'.-இது வாலிப கிறிஸ்தவசங்கத் தைச் சார்ந்த திருநெல்வேலி ஸ்ரீமத். ஞா. சா. துரைசாமிபிள்ளையவர்க ளால் ஆராய்ச்சிமுறையிலெழுதப்பட்டது. இதில் தமிழ்மொழியையும், தமிழ்ப்புலவர்களையும், தமிழ்நூல்களையும், தமிழர் ஒழுக்கவழக்கங்களை யும்பற்றி ஆங்காங்கு அறியக்கிடக்கும் பல விஷயங்களும் ஒருங்கு தொகுத்துத் தமிழ்கற்கும் மாணவர்களும் எளிதிலுணரும்படி தெளி வான நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகம் சரித்திரவாராய்ச்சி யில் நுழைவார்க்கு உபயோகமாகும்படி இதுகாறும் வெளியான காலக் குறிப்புகளும் ஆங்காங்கு காட்டப்பட்டுள்ளன. இதன் விலைவிவரங்கள் ஆக்கியோர்க்கெழுதியறிக.

கர்மயோகம்.—இது முதன்முதல் அமெரிக்காக்கண்டத்தில் 1895-ம் ஆண்டில் ஸ்ரீமத். விவேகானந்தஸ்வாமிகளால் ஆங்கிலமொழியில் உபந்யாசரூபமாகச்செய்யப்பட்டது; அதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவிஷயங்களை ஆங்கிலங்கல்லாத தமிழர்களும் எளிதிலுணர்ந்து கொள்ளும்பொருட்டு ஸ்ரீமத். பண்டித. மயில்வாகனனாரால் இனிமையான தமிழ்நடையில் மொழிபெயர்ப்பெனத் தோன்றாவாறு செவ்விதினெழுதப்பட்டு சென்னை ராமகிருஷ்ணமடத்தாராற் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்படிப்பதனால் நன்மக்கட்கு மனநிலையும் செயலும் தன்னலமொழிந்தனவாயிருக்கவேண்டுமென்பது வெளியாம். இதன்விலை முதலியன மேற்கண்ட மடத்தார்க்கெழுதித் தெரிக

பத்திராதிபர்.